

Gabriela Elamawy

TOAMNA IUBIRII

ROMAN

SEMĂNĂTORUL

Editura online - martie 2010

Respiram cu teamă, ca nu cumva să rănesc sunetul divin care se propaga în zeci de colorate unde și pe care vroiam să-l primească toți senzorii mei, cât mai pur. Încercam să prind spre înțelegere, înnodarea notelor, sensibilă în vibrație, ce transmitea emoția sublimă. Ascultam cu uimire și admirație, primul concert de pian, din viața mea. Aveam 16 ani și tot ce era nou, avea asupra mea, efectul unui ușor drog. Arta, sub toate formele ei, mă fascina și mă atrăgea într-o timidă facere. Priveam mâinile pianistului, cu degete lungi și subțiri, dar viguroase, care mângâiau clapele pianului, ca pe o iubită mult-așteptată. Fiecare atingere, fiecare întâlnire a degetelor cu clapele, făceau ca ochii pianistului să se aprindă sau să se umezească de emoție. Tot chipul său, luminat sau schimonosit de inimaginabile trăiri, îmi transmitea stări similare. Simțeam, în fiecare clipă că, dac-aș fi atins și eu pianul, aș fi putut obține aceleași efecte magnifice. Muzica, această divină înlănțuire a sunetelor e singurul dar care ne poate plămădi vise și ne încurajează să le înfăptuim.

În seara aceea, sfârșitul concertului a însemnat o trezire dureroasă. Fiecare impuls emoțional ștrangulat a blocat fiecare nerv aferent, declanșând durerea. Am strâns din pleoape, dezamăgită și-am făcut efortul somnoroșului, să mă trezesc. Chipul pianistului, încă transfigurat de preocuparea facerii, revela liniștea și lumina satisfacției c-a putut să transmită celorlalți, fărăna bucuriei divine. Era frumos, așa cum cred că sunt toți oamenii atinși de aripa angelică a artei. Eu, la vârsta primei mari iubiri, puteam să fac o pasiune pentru tânărul acela înalt, subțirel, brunet, c-un aer visător-interessant, sensibil... L-am urmărit până a ieșit din scenă și cu gesturi leneșe mi-am îmbrăcat paltonul. În îmbulzeala de la ieșire, mi-am pierdut colegele și neașteptat, nu m-am impacientat ci, am simțit mai degrabă, o ușoară eliberare. Vroiam să fiu singură, să mă bucur de fiecare pas, de fiecare foșnet.

Afară, zăpada acoperise totul și-n lumina felinarelor de pe alei, fulgii mari scânteiau. Sub pașii grei, neaua scrâșnea și-n toate gândurile mele erau sunetele copleșitoare ale pianului și ochii mari, negri, umezi de emoție ai pianistului. Ca-ntr-o presimțire, inima îmi tresărea, inundându-mi obrajii cu căldura și roșeața unei ascunse bucurii. M-am oprit și-am ridicat ochii și palmele spre cer. Fulgii de zăpadă se topeau pe obrajii mei ca-ntr-o mângâiere, umedă și rece. Puteam plămădi povești incredibile cu trăirile acelea, în locul acela alb și strălucitor. De fapt, mi se întâmpla des să trăiesc într-un fel duplicitar, încă din copilărie. Jucam roluri diverse mergând pe stradă, adoptam anumite atitudini și ținute, îmi plăcea să fiu sofisticată în gândurile mele. Trezirea însă, mă speria. Pentru mine, lumea era necunoscutul de care mă temeam. Eram timidă și stângace în preajma oamenilor și doar foarte rar, cu cei foarte cunoscuți îmi permiteam discuții, păreri sau atitudini comice. De aceea, singurătatea însemna evadarea pe tărâmul adevăratei mele identități. Singurătatea în care plămădeam vise...

Nu-mi mai amintesc ce vis încercam să croiesc atunci, în seara concertului, - cum am numit-o eu pentru totdeauna - pe aleea aceea pustie și albă. M-am trezit

brusc izbită și-n alunecare, am simțit niște brațe care încercau să atenueze căderea. Puțin speriată și furioasă în același timp, am vrut să scuip injurii celui ce mă trântise în zăpadă. Am întors capul și cu o privire la fel de surprinsă ca și a mea, am ghicit chipul pianistului. M-am gândit, că imaginația mea o luase razna și că m-am pierdut în încâlceala unui vis. Însă atingerea mâinii lui reci și privirea lui neagră și la fel de glaciară, m-au domolit. Era adevărat și nu trebuia să înjur. Îl priveam c-o îndrăzneală nefirească mie și așteptam să-mi vorbească. S-a ridicat încercând să zâmbescă, mi-a întins mâna și c-un aer condescendent, a murmurat un banal „scuză-mă”. Și-a plecat. În urma-i, am rămas cu o grimasă tâmpă și-am început să mă scutur de zăpadă. După câteva momente, individul s-a întors și cu același surâs mi-a spus simplu: ”Am alunecat și tu erai în calea mea. Nici nu te-am văzut. Ai apărut brusc. Iartă-mă!”. Mi-a întins iarăși mâna și probabil a vrut să se recomande. M-am repezit și cu o mina la fel de placidă i-am spus:

- Știu. Cristian Călin.

- Ai fost la concert! m-a întrebat și mi-a dat drumul mâinii. Mergeam alături și încă ne priveam.

- Pe tine cum te cheamă?

Avea vocea caldă, vorbea aproape șoptit și mi-am spus că nu putea fi chiar atât de infatuat pe cât părea și că poate, ar fi fost interesant să vorbim.

- Carmen.

- ”Carmen” de Bizet!

- Ai cântat minunat! De fapt, pentru mine a fost primul concert...

Am plecat capul puțin rușinată.

- Câți ani ai? Ești elevă?

- Sunt într-a zecea, la Info. Am 16 ani! am răspuns mândră.

- Oho! 16 ani! Doamne, ce tânără ești!

- Dar tu, câți ani ai? l-am întrebat, curioasă.

- Sunt bătrân, Carmen de Bizet! mi-a răspuns zâmbind trist. Sunt bătrân, am 28.

Am râs, deși vârsta lui m-a emoționat și mai mult. Da, pentru mine era bătrân. Bănuiam, că era și căsătorit. Și-apoi, părea un tip mult prea complex pentru înțelegerea mea puerilă.

- E ciudat, dar simt acut, că vreau să te țin de mână. Ești atât de tânără!

Fără să-mi ceară voie, mi-a luat mâna și-așa am mers împreună, în tăcere, spre nicăieri. Nici nu mă interesa unde merg. Era ceva nou, emoționant. Mă plimbam c-un bărbat și nu cu un băiat, cum mi se mai întâmplase de câteva ori. Era altfel. Nu-mi spunea prostioare și nu se oprea din ce în ce mai des, să mă sărute. El tăcea, era enigmatic, era frumos și mă-ntrebam, cu fiecare pas, ce vrea cu mine.

Când am intrat pe aleea liceului s-a oprit, mi-a luat fața în mâini și m-a privit intens, cu ochii aceia pătrunzători. M-a sărutat. M-a sărutat de-adevăratelea, așa cum nu mă sărutase nimeni până atunci, cald, molatec.

- Ce tânără ești! mi-a spus, desprinzându-și buzele de ale mele. Carmen de Bizet, vrei să fii iubita mea copil?

- Pentru o seară? În seara asta? am întrebat aproape inteligent.

- Habar n-am. Copiii vor ca poveștile să țină pentru totdeauna. Numai că asta nu e o poveste.

M-a sărutat din nou și m-a strâns în brațe. La pieptul lui m-am simțit altfel pentru prima dată. Nu mai eram doar o fetiță, simțeam metamorfoza nicidecum dureros, ci ca o trecere spre altceva, o trecere interesantă, curioasă.

- Mâine vin să te iau la un alt spectacol. Noapte bună!

Până la ușa căminului am plutit. N-am înțeles, de ce mi se întâmpla mie toată povestea aceea extraordinară. Aș fi vrut să fiu foarte frumoasă în momentul acela, să fiu altfel decât toate fetele, ca el să mă vadă doar pe mine. Ambiția strict puerilă a fetei fără experiență, fără cunoaștere!

- Unde-ai dispărut, Carmen? m-au întâmpinat colegele de cameră.

- În zăpadă. Ce, v-a fost frică? le-am răspuns zâmbind, în timp ce mă dezbrăcam.

- Uite, cu ce glumește ea! Poate n-ai observat că e noapte, că sunt destui nebuni pe străzi și da, ne-a fost frică!

Dana! Întotdeauna exagerat de protectoare. Le-am lăsat să mă certe și-am urcat la baie. În oglindă, chipul meu avea alt contur, altă culoare. Obrajii roșii, ochii înlăcrimați, buzele ușor umflate, sângerii, părul răvășit, trădau emoții puternice, dar zâna cea bună nu mă transformase în Crăiasa Zăpezilor. Eram tot eu, un chip comun, cu trăsături șterse, inexpressive. Nu găseam nimic special, nimic copleșitor ce-ar fi putut face pe un bărbat să mă remarce. Îmi spuneam în continuare, că sunt victima imaginației mele neastâmpărate și așteptam cu regret, sfârșitul jocului. Sau nu?

Am adormit greu, cu toate emoțiile acelea plăcute, care-mi tremurau încă diafragma. Dimineața, am sărit din pat când pedagoga, cu aceeași neinspirată și de-a dreptul răutăcioasă atitudine, a țipat deșteptarea, trântind ușa de perete. Era al doilea an când trebuia să-i suport isteriile acelei femei, care era probabil, ori needucată, ori frustrată. Era ultima săptămână de școală din trimestrul acela. În câteva zile, urma să plec acasă și să gust din dulceața vacanței de iarnă, alături de mama și sora mea.

Ziua aceea a curs monoton, ca toate celelalte, după programul strict al liceului. Dacă aveai un motiv bun, puteai să primești bilet de voie și să pleci în oraș, după-amiaza. Eu îmi luam deseori bilete la teatru, operă sau orice alt spectacol, ca să pot ieși. Orașul era neprețuit pentru sufletul meu, încărcat de istorie și romantism și-mi plăcea să mă plimb peste tot, nemaisăturându-mă să admir, să adulmec fiecare colțișor, fiecare stradă, fiecare casă. Grădina botanică era colțul liniștirii mele în orice anotimp, iar teatrul, edificiul exaltării mele maxime. Și-acum mi-amintesc prima piesă văzută pe scena Naționalului ieșean: ”Cum s-a făcut de-a rămas Catinca fată bătrână?”. Apoi au urmat ”Steaua fără nume”, „Livada cu vișini”... Și tot acolo am ascultat prima dată ”Traviata”, „Boema”, „Evgheni Oneghin”... N-aș fi crezut să-mi placă opera la vârsta aceea, fără pic de cultură muzicală, fără inițiere minimală. Surprinzător și pentru mine, mi-a plăcut și am rămas îndrăgostită de muzica clasică pentru totdeauna. Mai târziu am descoperit muzica lui Mozart, Beethoven, Grieg, Chopin și sufletul meu a vibrat pe-aceste calde și divine sunete. Poate din cauza acestei mari trăiri am simțit apropierea stranie și inimaginabil de plăcută, de Cristian.

O săptămână întregă, până la vacanță, m-am întâlnit cu pianistul. Reușeam să ies din cămin pretextând boala unei mătuși, pe care trebuia s-o vizitez în fiecare zi. Dacă nu mi s-ar fi dat voie să ies, aș fi fugit probabil, deși nu eram deloc îndrăzneță, ci foarte reținută și timidă. În general, nu-mi plăcea să fiu

pusă la colț pentru comportament necivilizat. Atunci însă, aş fi fugit, indiferent de ce furtuni aş fi stârnit. Întâlnirile cu Cristian au fost cuminti şi discrete. El era din Bucureşti şi l-am dus peste tot să-i arăt cele mai frumoase locuri.

- Să vezi Iaşul toamna! O superbă simfonie de culori şi tăceri! Copoul e plin de frunze galbene şi arămii, care plutesc în aer un timp şi-apoi ţi se aşează pe umeri şi ţi se fac covor foşnitor pe care trebuie să calci, ca-ntr-un ritual funebru fascinant!

- Ce poem, draga mea? Ai zece la română?

- Nicidecum. Nu-mi plac analizele literare. Mie-mi place să citesc ce vreau, nu ce mi se impune şi-apoi să fac pe criticul. E destul să înţeleg ce-a vrut să spună omul acela, care s-a chinuit să-şi pună pe hârtie trăirile, într-o haină cât mai frumoasă.

- Şi ce-ţi mai place ţie?

- Îmi plac limbile străine. De fapt, am vrut să dau la filo, dar o colegă de generală s-a ținut de mine să dau la Info. Nu sunt bună la mate, n-am noţiunile de bază. Poate că n-am o gândire logică, deşi mi-ar fi plăcut să înţeleg. La ore mă simt foarte prost. Colegii mei sunt foarte buni, se pricep la orice. Mă gândesc să dau treapta la mine acasă.

- Să renunţi şi să te întorci într-un „târg de provincie”? Nu se poate. Chiar dacă ţi-e greu, aici ai perspective extraordinare!

- Ştiu, dar eu sunt laşă. Niciodată nu lupt până la capăt. Poate că asta e un pas spre autocunoaştere. Încep să-mi cunosc limitele...

- Cred că nu mai eşti copil. Ai grijă, îţi poţi pierde candoarea fără să-ţi iei rămas bun!

Aproape mereu ningea când ne întâlneam. Fugeam de mână, pe străzi tainice, unde nu ne putea vâna indiscreţia nimănu. Deşi lângă mine era un bărbat, eu îl vedeam de vârsta mea şi-l obligam cu tinereţea mea, să se comporte ca un adolescent. Cred că-i plăcea, pentru că râdea mereu şi când se oprea din fugă, mă lua în braţe şi mă săruta.

- Ce mi-ai făcut, fată?! mi-a spus în ultima seară, când hoinăream pe străduţa de lângă liceu.

- Am uitat atâtea zile de mine! N-am putut să fac nimic. Ieri, la ultimul concert, nici nu ştiu cum am cântat. Îmi vedeam mâinile, le urmăream mişcarea, dar nu auzeam nimic. M-au trezit aplauzele. Cred, c-am înnebunit. Ce să fac? Zi-mi, ce să fac?

- Mă sperii! Eu n-am făcut nimic! i-am spus inocentă, aproape apărându-mă. Nici nu ştiu, de ce te-ai uitat la mine. Nu sunt nici frumoasă, nici deşteaptă, n-am nimic special...

- Taci, nu ştii ce spui! şi mi-a acoperit gura cu buzele lui calde.

- Ce-o să facem? Eu plec în noaptea asta, tu mâine. Cine ştie, când o să mă pot întoarce. Anul ăsta am concerte afară.

- Afară? am întrebat deodată, speriată.

- Polonia, Germania, Japonia, Australia. Înţelegi?

- Nu. N-o să ne mai vedem niciodată! i-am spus şi m-am smuls din braţele lui, cu ciudă. M-am simţit deodată, trădată. El avea o altă iubită şi nu-mi spusese. Şi iubita asta era de necomparat cu mine şi nici nu putea fi vorba de luptă. Iubita asta se numea Muzica.

- O să-ți scriu, o să fii mereu cu mine. O să-mi fie ciudă că n-o să te văd crescând, dar când o să mă întorc, tu o să fii deja, femeie. O femeie frumoasă, pleznind de viață, nerăbdătoare să mi se dăruie. Nu-i așa? Spune!

Am căzut în genunchi amândoi și ne-am acoperit de săruturi, de vise și zăpadă. Apoi, îmbrățișați am mers tăcuți spre liceu. Plângeam. Cu ciudă și mâhnire. Dacă mi-ar fi spus să merg cu el atunci, aș fi plecat fără nici un regret. Trupul meu, golit de rațiune, simțea atunci doar durerea unei mari frângeri. Întâmplător, mă atașasem nepermis de mult, de un om despre care nu știam nimic, dar pe care-l simțeam foarte aproape sufletului meu. Era singurul căruia-i vorbisem despre mine, despre cum eram și ce simțeam, fără inhibiții, era primul bărbat care mă sărutase, era frumos și cald, era perfect. Și după ce atinsesem extazul, trebuia să probez agonia.

În fața porții, mi-a sărutat lacrimile înghețate pe obraji și m-a privit ciudat, cu ochii lui mari, adânci și negri.

- Peste puțin timp o să înțelegi. Și atunci, o să simți că sunt cu tine în fiecare clipă. Și n-o să mai plângi. Vom fi împreună, o să vezi!

Am fugit. Plângeam și lacrimile îmi sufocau sufletul. Am căzut de câteva ori până am ajuns la ușa căminului. Simțeam că nu mă țin picioarele, că nu mai am putere. Iubeam. Așa cum nu știam că se poate iubi. Deși, eu mă îndrăgosteam deseori. Nici măcar când mă îndrăgostisem de Grig, nu simțisem ceva atât de devastator.

Grig...Trecuse peste o lună jumătate de când se terminase povestea noastră. Ne întâlnisem la 13 ani și ne îndrăgostisem. Cine ar putea crede, că la 13 ani, doi copii pot iubi?! Totuși, nouă ni s-a întâmplat. Eram timizi, dar cele mai mici gesturi ale noastre vorbeau mai mult decât noi o puteam face. Ne întâlnisem în vacanța de vară. El venise la bunici și se-mprietenise cu noi, copiii de la bloc. M-a ales pe mine dintre toate fetele. Ne plimbam seara, ocrotiți oarecum de întuneric, pe străduța de la gară. Îmi plăcea să-l ascult povestind într-un dulce accent ardelenesc, ușor pelticit. Tot ochii m-au fascinat și la el: negri, asiatici, cu gene lungi, întoarse.

Din vara aceea nu ne-am mai întâlnit, dar ne-am scris câte-o scrisoare pe săptămâna, doi ani. Scrisori puerile, cu inimioare și trandafiri desenați pe colțuri, cu poezii și jurăminte de iubire. Încercările mele de-a înnoda și alte relații, mai reale, mai palpabile eșuau în clipa când îmi aminteam ochii lui. Vroiam să mă desprind pentru că, în puținele clipe de luciditate, realizam oniricul legăturii noastre, simțeam că nu vom fi niciodată altfel de cum eram și încercam să privesc în jur și să-i văd și pe ceilalți băieți care mă plăceau. Dar eram prea tânără ca să înțeleg. Reușeam să mă distrez doar câteva zile cu câte un coleg, să ies la plimbare sau la un film.

Cel care n-a mai rezistat însă, a fost chiar Grig. Se plictisise și el de-atâtea nefructificate promisiuni. Cred, că era mai pragmatic, mai pământean. Mă supărase atât de mult scrisoarea lui, în care îmi scria că are „o altă prietenă, pe care o iubește cum m-a iubit pe mine”, încât am ars teancul adunat și păstrat cu sfințenie până atunci. Am ars fiecare scrisoare în fărâșul cu care adunam gunoiul din camera. Atât valorau amintirile cu noi, în acel moment. Eram furioasă, înverșunată. Fetele mă priveau uimite și așteptau descătușarea puhoiului de lacrimi pe care-l bănuiau strângându-se, cu fiecare încenușare a scrisorilor. Ei bine, n-au avut spectacolul amar la care s-au așteptat. M-am ascuns în spatele

măștii comice, a mascaradei la care apelam mereu, ca să-i abat pe ceilalți pe alte cărări decât cele ce duceau la adevărata mea trăire. Nu-mi amintesc să fi plâns, totuși. Cred, că m-am simțit mai degrabă lezată în mândria mea. El renunțase la mine dintr-un motiv stupid. Fusese pus la încercare și nu reușise, pentru că sentimentele lui nu erau cimentate. Nimic nu putea rezista vântului. Reușisem să înțeleg asta, dar gustasem deja prima dezamăgire

Despărțirea de Cristian era însă, altceva. Mi se părea o pedeapsă nemeritată, dar nu puteam să mă răzvrătesc decât plângând. Rezemată de ușa căminului, priveam cerul înghețat și căutam un fel de consolare în eternitatea licurindă a stelelor. Aceeași simfonie a tăcerii îmi inunda auzul și cu un ultim efort, am urcat în cameră. Era atât de târziu, încât toată lumea se culcase? măntrebam nedumerită, încercând să deslușesc ceva în lumina vagă a becurilor de pe strada Sărării. Am făcut un pas și când am închis ușa, ceva moale și lipicios m-a făcut să realizez, că fetelor le ardea de glumă. Am aprins lumina și nici nu știu de unde mi-au sărit în față hohotind, colegile de cameră, - care nu-mi erau și colege de clasă-fețe rotunde și îmbujorate de plăcerea jocului. Obișnuiam să ne facem farse, ascunzându-ne în vestiare sau țesând rețele de ață pentru picioarele neatente, ca să râdem apoi sănătos și să îndulcim oarecum despărțirea de familiile noastre.

- Ai uitat că e seara cadourilor? Ultima noastră seară! m-a dojenit Camelia.

- Ne faci să te așteptăm atât! Hai, dezbracă-te și pregătește-te! mi-a spus și Dana.

Uitasem, desigur. Ne pregătisem cu o lună înainte pentru seara aceea. Trebuia să ne facem cadouri, după ce trăgeam biletele cu numele fiecăreia dintre noi. Mie-mi căzuse Nicoleta și-i cumpărasem o carte și un cățeluș de pluș. Așteptam nerăbdătoare să descopăr, cine-mi cumpărase mie cadou. Cineva a stins lumina și din cealaltă cameră, Cami a adus un tort cu lumânări. Toate au început să cânte un cântec de iarnă și să aplaude. Apoi am aprins lumina și fiecare s-a îndreptat spre cea căreia îi căzuse pe bilet, cu un pachet în mâini. Râdeam toate, ne pupam și țopăiam. Nu mai țin minte de la cine am primit cadoul. Era o maimuțică foarte haioasă, cu coada lungă, maro. M-am bucurat așa cum mă bucuram mereu, când primeam ceva.

- Și acum, vom ciocni câte un pahar cu vin! ne anunță ștregărește, Dana și puse pe masă o sticlă cu vin roșu.

- De unde o ai? Țasta-i un adevărat dezmăț. Fetelor, să bem! spuse Cami și turnă bărbătește în pahare.

Îmi plăcea să fiu cu ele. Mă obișnuisem cu fiecare. La început, ne-a fost greu. Eram douăsprezece. Venite de la oraș sau de la țară, cu educații și obiceiuri diferite, unele sensibile, altele indolente sau chiar dure. Habar n-am, cum nimerisem cu ele. Toate erau la a 9-a C, eu la a 9-a D. Rodica era din oraș cu mine și ne-am împrietenit imediat. Cu ea nu m-am certat niciodată și-am împărțit totul. Cami era din Vatra Dornei. Fusese în lotul național de sanie și părea mai băiețoasă. Cu ea, m-am bătut cu unt, o dată. Eram temperamentale amândouă și ne mai aprindeam. Dana era din Onești și-mi era dragă din principiu, ca tot ce venea din părțile acelea. La balul bobocilor, într-a 9-a, am trăit împreună emoțiile unor idile nesperate cu doi colegi de-ai ei. Asta ne-a legat tacit și ne-a apropiat

foarte mult. După plecarea Claricei am fost nedespărțite. Clarice! Ea a însemnat pentru mine, o întâlnire enigmatică. Era în ultimul an de liceu, se certase cu fetele din camera ei și ne rugase s-o primim la noi. Părea ciudată, era mereu îmbrăcată neglijent, avea părul afro, vâlvoi și niciodată nu reușea să și-l pieptene. Era foarte tăcută și citea mereu. M-a adoptat foarte repede, nici nu știu din ce rațiuni, pentru că eu eram contrariul ei. Mergeam des împreună la bibliotecă, ne plimbam mai ales seara, pe străduțele de lângă liceu și ne plăcea să privim casele cu mansardă, luminate cald și discret. Îmi plăcea s-o ascult, avea povești interesante despre familia ei, despre frământările ei. Era evreică, părinții ei erau medici, dar divorțaseră și ea crescuse doar cu mama ei. Ne lega o situație similară și poate și de asta ne simțisem apropiate. Oricum, mie Clarice mi se părea deosebită. Știam de la bunica mea-care era basarabeancă și crescuse între evrei și nemți-că evreii aveau o educație riguroasă și erau serioși și de cuvânt. Comportamentul Claricei îmi confirmase poveștile bunicii și-o respectam și mai mult. În ochii celorlalți părea nebună, dar ei n-o cunoșteau ca mine. Era de-o sensibilitate exacerbată și asta o însingurase. Cred, că timpul petrecut împreună, ne-a făcut bine amândurora. Ieșeam împreună la concerte, la cumpărături, la Mitropolie s-atingem sicriul Cuvioasei, de câte ori ne-mpovărau sufletul, grijiile cotidiene...Apoi, a venit vacanța mare și ne-am despărțit. Clarice a luat la Facultatea de Informatică. Numai că, puțin timp după aceea, un medic pe care-l cunoșteam mi-a spus, că o avea internată în secția lui, la neurologie, pierdută, incoerentă, rătăcind într-o lume pe care numai ea o vedea. Am suferit cumplit. Învățase atât, luptase să învingă, dar ce donquijotesc sfârșit o aștepta! Părea o glumă proastă a destinului.

- Ce ai, unde-ai fost?

Priveam pe geam valea Sărăriei acoperită de zăpadă, tristă. Danei puteam să-i spun, vroiam să-i spun.

- Cu pianistul! am răspuns sec.

- Care pianist? Te-ai și îmbătat?

- Îți amintești concertul de duminică? Pianistul! Voi ați dispărut, eu am rămas, l-am întâlnit și toată săptămâna...am visat. Iți poți imagina ce-a fost, Dana?

- Nu. Ești nebună! Și-acum?

- Acum... mă prăbușesc. De-adevăratelea. Am căzut de câteva ori până la ușa. Pleacă-n noaptea asta. Canada, Australia...

Plângeam. Mâna Danei o strângea pe-a mea, înțelegător.

- O să-ți scrie, nu-i așa?

- Mi-a luat adresa. Tu chiar crezi?

- Sigur. Te rog, nu mai plânge. Ar trebui să fii fericită. E frumos, e interesant! Și tu, care visai un arab...sau un negru!

Râdeam amândouă. Nici nu realizam, ce instabilă emoțional eram și ce subiect psihiatric aș fi putut fi. Cu sufletul descătușat de povara secretului devastator, am putut debita nebunii până târziu în noapte, când oboseala ne-a toropit într-un binevenit somn. Dimineața, ne-am făcut bagajele și după pupăturile obișnuite, ne-am îndreptat spre trenurile plecării noastre acasă.

Mama și Ines mă așteptau. Casa mi se părea, cu fiecare întoarcere a mea, mai mică, mai neîncăpătoare, dar la fel de caldă și veselă. Ale mele, făcuseră deja, bradul de Crăciun. Un brad mic, de plastic, pentru că la noi nu ajungeau cei

naturali, cu care ne obișnuisem în copilărie, când locuiam la munte. Acolo, aveam brad mare până-n tavan, cu crengi bogate, frumos împodobit de mama și de bunici. În ajun, trebuia să ne culcăm devreme, ca să vină Moș Crăciun cu darurile. Dimineața, eu și sora-mea, îmbrăcate frumos și ținându-ne de mâini, cântam în fața bradului și așteptam cu nerăbdare să desfăcem darurile. Și ce daruri! Jucării, păpuși cu cărucioare, dulciuri, rochițe sau cizmulițe... Apoi, bunica pune masa cu toate bunătățile și ne așezam toți la masă: noi, mama, bunicii, mătușa și unchiul, care erau studenți pe-atunci. În vacanțe eram toți acasă și ne jucam cu unchiul nostru și ascultam poveștile bunicii despre copilăria ei, despre locurile în care trăise și care aveau să-mi marcheze întreaga viață.

- Ați și făcut bradul! Dar mâncare ați făcut? le-am întrebat în timp ce le îmbrățișam.

Nu le mai văzusem de două luni și soră-mea mi se părea deja, mai înaltă și mai frumoasă. Despărțirea mă apropiase și mai mult de ea. Mi se făcea mereu dor s-o văd, să râdem împreună, să mai facem câte-o prostioară. Mi-era dragă de când se născuse. Era blondă și te privea dezarmant cu ochii ei mari, căprui, iar când zâmbea într-o parte, ștregărește, năsucul ei părea un năsturel pe chipu-i rotund, rozii. Când mai crescuse și putea să meargă, trebuia s-o iau mereu cu mine, oriunde mergeam și asta începuse să fie o corvoadă, pentru că era grasă și se mișca mai greu. Uneori, când fugeam de-acasă –pentru că bunica nu ne lăsa să ieșim din curte de teama copiilor mai mari și needucați-săream garduri cu ea în spate, ca să nu fiu prinsă. Câteodată, o certam sau bodogăneam singură. Ea însă, tăcea c-un aer impasibil. Cel mai mult îmi plăcea când ne jucam „de-a școala”. Ea era profesoara și eu, eleva. Mă așezam în genunchi să fiu cât ea de înaltă și mă lăsam bătută și pedepsită în fel și chip. Mă topea preocuparea ei febrilă, enervarea și plăcerea cu care-mi aplica pedepsele. Crescând, și-a creat un univers al ei, înstrăinându-se de oameni, în general. Deși părea o fată puternică și intolerantă, aduna în jurul ei fete și băieți deopotrivă, care o iubeau. Magnetiza cu simpla-i prezență.

- Ce mai e nou în oraș? am întrebat-o noaptea, în pat.

- Am fost la un chef, cu Dorina și Marinică și s-a îndrăgostit un tip de mine! mi-a spus, simplu.

- Ce chef? Te-a lăsat mama?

Eram uimită. Deși părea bună și înțelegătoare, mama era foarte strictă. Precaută și protectoare, ne atenționa mereu „să nu sărim calul”, pentru că aveau s-o admonesteze cunoscuții, cu atât mai mult cu cât ne creștea singură. Iar unchiul nostru era profesor la un liceu în oraș și nu trebuia să-l facem de râs.

De aceea, vestea că Ines fusese la un chef, în clasa a 8-a, m-a lăsat mască.

- Păi, au venit ăștia și m-au cerut. M-a lăsat până la urmă, da' știi cum a fost! Numai studenți, muzică de mori, lumini mișcătoare...

- I-auzi! Și pe tip, cum îl cheamă?

- Vali! E blond, cu părul lung și ochii verzi. Și cântă la chitară. E mort după mine!

Definitiv, crescuse! Mai mult decât mine. Mă gândeam, că voi pierde cu fiecare plecare, momentele importante din viața soră-mii și că altcineva va fi lângă ea și mă va înlocui. Am stat până târziu în noaptea aceea și ne-am povestit tot ce ni se întâmplase. Mie și ei, separat și nu împreună.

Zilele următoare m-am întâlnit cu prietenii de care, aproape mă înstrăinasem. Ne-am plimbat, am făcut cumpărături stând de mai multe ori, la cozi infernale. Și pentru că erau sărbătorile de iarnă, reușeam să găsim portocale, banane și ciocolată. Serile, ne opream în fața blocului, băieți și fete, foști colegi sau abia cunoscuți și râdeam povestind aventuri. Dar cu mine se întâmpla ceva ciudat. Ca o umbră amenințătoare, un rău abia perceptibil se strecura în viața mea. Începusem să cad, pe stradă, în casă, oboseam urcând scările și fugeam împiedecat. Pentru mine, schimbarea era imperceptibilă. Sau mă prefăceam că nu percep, pentru că-mi mirosea a ceva rău și de obicei, păcăleam relele nebăgându-le-n seamă. Ai mei însă, au trecut repede de la îngrijorare, la măsuri medicale. Pentru că-ntotdeauna am avut oroare de spitale, m-am opus cu îndârjire unei consultații. Dar, aproape forțată, după sărbătorile acelei ierni am mers la un medic neurolog, care a pus un diagnostic clar, cu o evidență incontestabilă: o boală rară, aparent nemotivată, care nu mai lăsa mușchii să se dezvolte. În momentul acela, ca și mulți ani după aceea n-am realizat ce însemna acel verdict. Modul în care medicul îmi prezentase boala, mi s-a părut normal și firesc, ca și cum luasem o viroză, mai rebelă e-adevărat, dar din așa ceva nu se moare. Habar nu aveam, că drumul vieții mele se schimbase, brusc, ireversibil, ca toate visele mele de până atunci, căzuseră zdrobindu-se în cea mai cumplită tăcere, de imposibilitatea realizării lor eterne. Nerealizând schimbarea, insistam cu fiecare zi ce-a urmat aflării, în mersul înainte, așa cum plănuisem.

Întoarcerea la școală m-a mai trezit puțin. M-am internat două săptămâni la un spital în Iași, ca să mi se confirme diagnosticul și să descopăr neputința medicilor și implicit indolența, în astfel de cazuri. Mi-am continuat anul școlar cu teama că nu-l voi putea sfârși, pentru că cei mai mulți dintre apropiați îmi spuneau să renunț și să-mi văd de sănătate. Mi se păreau nebuni. Pentru mine, școala însemna totul. Habar n-aveam, ce-i aia sănătate și de ce trebuie să lupt pentru ea. Știam sigur, că nu aveam să mor, că mă îmbolnăvisem doar și asta putea fi acceptabil.

M-am mutat de la cămin, la o mătușă. Acolo însă, mă izolasem de lumea de până atunci. Deși mediul era unul strict intelectual, pierdusem plimbările, spectacolele, nebunia căminului, nebuniile cu fetele...

A urmat apoi, o neinspirată operație la tendonul achilian stâng, făcută fără voia mea, dar cu bună intenție și în speranța că îmi voi reveni. Experiența aceea a fost devastatoare pentru mine. Atunci m-am simțit singură și neputincioasă în fața unei lumi imposibile, crude și-am realizat că sunt pe cont propriu și trebuie să lupt în felul meu. Am urlat de durere trei nopți, fără să impresionez pe cineva. Gipsul îmi rodea rana bisturiului adânc implântat în fibră, șiroaie de lacrimi și sudoare brăzdau acel firav trup tânăr. Atunci am mușcat iadul și-am urât și-am blestemat. După ce s-au mai domolit flăcările, după ce am învins dureri inutile, a venit vremea scrâșnirii din dinți, a dezamăgirilor de orice fel. Eram mai rău. Abia urcam în autobuzul ce mă ducea la liceu, dimineața. Abia mergeam pe stradă și fiecare trotuar însemna o emoție, ca și fiecare pietricică ce mă putea pune cu ușurința, la pământ. Dar cu o îndârjire malițioasă mergeam mușcându-mi buzele, înotam în amonte împotriva tuturor.

În toată lupta de-atunci și de câțiva ani după aceea, armele mele au fost abordări imorale ale trăirii, ca-ntr-o răzbunare pe Dumnezeu. Într-o vreme l-am anulat, căutând funia în care să-mi atârn trupul. Mizeria căderii din prea-înaltul

destinului momentan este fizic dureroasă și inacceptabilă spiritual. Cei slabi sfârșesc în ospiciu, încheindu-și astfel trăirea, cei tari, reușesc să se ridice și s-o numească mai târziu, experiență.

Cu o indiferență blamabilă, mi-am anunțat familia, că vreau să mă întorc la unul din liceele de-acasă. Era prima renunțare. După ce gustasem ambrozia succesului, mă-ntorceam de unde plecasem, de la punctul zero, s-o iau de la capăt sau să continui altfel, mai lejer, mediocru, fără efort. Mereu îmi aminteam de discuția cu Cristian când, parcă presimțind, i-am spus că m-aș întoarce acasă. Mi-era teamă să mă gândesc ce-ar fi spus, dac-ar fi știut ce mi se întâmplase. Primisem vederi din toate orașele și țările în care cântase. Le aveam strânse într-o casetă și le citeam mereu, plângând invariabil. Speram să nu se mai întoarcă, să mă iubească așa cum își amintea că eram și să nu vadă epava ce devenisem, iar eu să-i deslușesc mila sau repulsia, în retină. Aveam amintirile noastre, aveam visele cu noi, întregi, neștiute de nimeni, neatinse, nebănuite. Trebuia să trăim doar în amintiri. Cristian era a doua renunțare, una mare și cumplită, dar pe care am acceptat-o cu mai multă seninătate. Atunci nu știam ce însemna.

Vacanța de vară ce-a urmat, a însemnat un examen de treaptă peste care am trecut cu nesimțire, deși mă chinuisem să învăț vreo două săptămâni. Din toamnă, urma să-mi petrec ultimii doi ani de liceu făcând contabilitate. Perspectiva nu-mi plăcea deloc și hotărâsem să depun eforturi minime, ca să-mi termin școala. Dezamăgirea îmi încleștase maxilarele și declarasem război bunei educații primite, cu o plăcere diabolică. Mă apucasem de fumat, ca mai toate prietenele mele. Începusem să merg la chefuri și să cunosc băieți. Ieșeam cu toți care mă plăceau și-mi dădeau întâlnire. Mergeam în parc seara, ascultam muzică, fumam, ne sărutam. Uneori, mă-ntrebam cum de se uitau băieții la mine, cum de nu vedeau mersul meu nesigur și deșirat sau chinul de a-mi ascunde defectul, chiar sub ochii lor. Mușchii mi se atrofiaseră, picioarele erau ca niște lujere instabile, coloana se arcuise periculos în zona lombară, iar chipul meu încerca pe rând, măștile schimonosite ale bucuriei de viață. Mă enerva cumplit să-mi plângă cineva de milă și mă strecuram imediat, spre gașca nebunilor de orice fel, în compania căroră, uitarea umplea cupa momentului. Numai noaptea, în pat sau fugită uneori din casă, în spatele blocului, privind cerul, blestemam destinul atât de prost scris, cu toate lacrimile de care eram în stare.

Așa cum mă așteptasem, școala mi-a oferit surpriza neplăcută a întâlnirii unor fețe necunoscute și neinteresante. Dintre colegi, cunoșteam doar vreo trei fete, iar profesorii nu mă impresionau în nici un fel. N-am amintiri plăcute din cei doi ani de liceu. Învățam doar ce-mi plăcea și mergeam la școală foarte rar, motivând excesiv cu boala mea. Notele mele vorbeau de la sine despre dezinteresul afișat față de unele materii. Nu mi se părea că învăț ceva interesant, așa că preferam să citesc acasă, decât să ascult ce predau profesorii, deși îi respectam foarte mult și mi-era ciudă, că nu le puteam explica, de ce aveam un așa bizar comportament. Poate unii m-au înțeles și m-au tolerat până la capăt, fără să mă mai supună altor inutile umilințe.

Trăirile mele erau intense în extrașcolar. De obicei, ne strângeam la mine și povesteam nebunii sau ascultam muzică ori plănuiam unde să mergem la chefuri. Timpuri copleșitoare! Timpuri care mi-au alinat suferințele și-au îmblânzit zmeul neputințelor. Cred, că m-am îndrăgostit de zeci de ori, prinsă-n mrejele muzicii de-atunci...Și azi când o ascult, amintirea este atât de vie, că-n durerea simțirii

îmi dau lacrimile. Aceea a fost perioada celor mai intense trăiri și cred, cu tărie, că nimeni n-a fost mai răsfățat de viață, decât mine. Nu m-am simțit niciodată marginalizată ci, dimpotrivă, în centrul atenției, de parcă totul se învârtea în jurul meu și numai când decideam eu. Așa am învățat să fiu plăcută fără să cânt în strună. Și pentru mine era mult mai bine să râd, să fiu prietena tuturor, decât să-mi plâng de milă-n fiecare zi. Inițiativa celor mai mari nebunii îmi aparținea. Independența mea afișată cu dezinvoltură, uimea pe unii și o scotea din sărite pe maică-mea. Făceam mereu ce-mi plăcea și ce credeam că-mi face bine. Rămăsesem, de exemplu, cu nostalgia plimbărilor din Iași sau cu apucătura de-a ieși din casă fără să spun unde plec. Și Huși era frumos și eu descoperisem demult, locuri dragi liniștii mele: străduțe cu iz rural, cu pace tomnatică, unde mă încărcam cu energia necesară continuării drumului meu, destul de sinuos vertical. Noaptea mi-era mie cea mai dragă. Tocmai noaptea, când n-aveam voie să ies! Câteodată, evadam cu orice risc. Vara, orașul era invadat de miresme tari de flori de tei și regina nopții. Nu puteam să stau în casă și să dorm. Trebuia să ies, să zbor cu aripile mele de dorință, aripi mari, albe-albăstrie... Să zbor spre cele mai ademenitoare vise, stranii trăiri ale unei vieți ascunse. Cred, că mereu am simțit nevoia să trăiesc în paralel, mai multe vieți. Știam că pot, că-n mine sălășluiește puterea și curajul nemuritorului, văduvit de răgazul unei morți și neștiința unui alt început. Deseori însă, pământeni de lângă mine, mi-au tăiat involuntar, aripile. Captivă în propria viață, am învățat răbdarea pas cu pas și-am înțeles condiția conviețuirii cu ființe dragi, dar neobosite încă, de alte treceri. Nu priveam pe nimeni, niciodată condescendent ci, mai degrabă cu teama și timiditatea, că nu le-aș fi egală-n inteligență. Când făceam proba acestei calități, mai ales în fața băieților, eram foarte mulțumită.

Vara aceea mi-a făcut surpriza unei inimaginabile întâlniri. Grig! Uitasem prima iubire, contrar zicerii populare. Venirea lui neașteptată, m-a găsit în mijlocul unei furtuni sentimentale, când nu ești legat de nimeni, dar aparții tuturor și ți-e bine așa. Grig a apărut maiestuos. Înalt, frumos, prețios... Ne-am dat întâlnire printr-o fostă colegă de generală, care era vecină cu bunica lui și se știau de mici. Pe Anda însă, am simțit-o mereu, un intrus în relația noastră, pândind să facă rău. În seara aceea, Grig a venit în parc, la șapte. Eu eram cu gașca de atunci și cu o foarte nouă cucerire din Constanța. Aveam emoții, dar nu vroiam să mă mai leg cu ceva întreg și dureros. Peste câteva minute, când am înțeles că el nu se potrivea deloc grupului, l-am luat de mână și-am plecat spre casă. Habar n-am, ce-am mai vorbit pe drum. Îmi mai amintesc dezinvoltura cu care i-am spus, că nu pot merge repede, fără să mă gândesc la consecința sincerității mele. El n-a spus nimic, ci doar s-a conformat și eu l-am simțit imediat ca pe-un prieten vechi și drag, căruia-i pot spune orice, bazându-mă pe iubirea lui necondiționată. Ne-am despărțit la grădinița dintre blocul meu și casa bunicii lui și ne-am dat întâlnire a doua zi.

Foarte ușor, fără explicații și întrebări inutile, tacit, ne-am apropiat și ne-am regăsit de dragul primei noastre iubiri, de dragul copilăriei noastre. Peste câteva zile, într-o fantastică noapte, sub teiul din curtea bunicii lui, Grig mi-a spus că mă iubește și m-a sărutat prima oară. Deasupra noastră, cerul luminat dumnezeiește, de milioane de stele presăra fericire. Ca-ntr-o descătușare, plângeam pe drumul spre casă. Visam din nou, ca-n atâtea dăți când mi se întâmpla ceva nesperat. Grig mă iubea... și eu veneam mișelește, cu tinerețea mea

zdrobită, să-i înnegresc sufletul. Nu mi se părea corect, oricâtă fericire însemna asta pentru mine. Mă uram în acele momente, că nu aveam puterea să fug, să mă ascund, să fiu demnă. Ce povară cumplită e lașitatea! Nu puteam să nu mă bucur, fie și pentru puțin timp, de frumusețea clipelor cu el. Îl iubeam încă, era real, era lângă mine. Eram tânără, foarte tânără și vroiam să gust din cupa-nșelătoare a iubirii simple. Îmi plăcea să-l ascult ore-ntr-ore, vorbind pătimaș despre muzică, despre viața lui de-acasă, despre prietenii lui...Îmi plăcea să-l văd venind de-acasă, pășind leneș și drept, îmbrăcat impecabil, în blugi și cămăși savant combinate. Îmi plăceau ochii lui, mâinile cu degete fine, coapsele puternice și lungi...Noi doi, foc și apă! El reușea să mă stingă și să mă domine cu ușurință. Răzvrătirea mea în clipele trezirii dezlanțuia certuri domestice între noi.

Într-o seară, pe drumul întoarcerii spre casă, probabil obosit de căderile mele umilitoare pe stradă, a izbucnit ca o furtună și așezându-se în genunchi, cu mâinile pe picioarele mele, m-a întrebat retoric „de ce? ”.Nici eu nu știam de ce și n-am spus nimic. Am strâns pumnii și dinții a neputință și-atunci, pentru prima dată, am văzut în ochii lui, renunțarea. Știam că trebuia să ne despărțim și-am rostit convingerea. Liniștiți și resemnați ne-am întors spatele și am plecat. N-am plâns și cu mult curaj, am acceptat că nu putea fi el norocul meu. După trei zile, ne-am întors însă, unul în brațele celuilalt. Învățam să iubesc și asta însemna o luptă cumplită cu intrigile din jurul nostru, cu gelozii și invidii, cu egoismul fiecăruia dintre noi. Și cu instinctele lui de bărbățel înfierbântat de primii hormoni, ce-și cereau dreptul la cumițire imediată. Cu diplomatie sau agresivitate, mă apăram și reușeam să ies din situații de neconceput pentru mine, atunci. Îl iubeam cu patimă, dar nimic nu m-ar fi putut convinge să fiu a lui. Mă simțeam mult prea tânără pentru preocupări mature și responsabilități pe măsură. Câteodată, mă amuzau pretențiile lui și nici nu-l înțelegeam.

După aproape trei săptămâni, Grig a plecat acasă. Am plâns în tăcere, pentru că neluându-l în serios, n-am reușit să ne luăm rămas bun. Cu amintirile pe brațe, ca o văduvă pedepsită pentru eternitate cu lipsa omului drag, pentru păcate neștiute, mi-am umplut pitica viață, o toamnă întreagă. El mă suna și vorbeam mult la telefon. Totul se învârtea în jurul lui. Nici nu respiram fără să mă gândesc la el. Comportarea lui caldă alimenta inconștienta căreia mă abandonam și care-mi orbea rațiunea. Câteodată, un gând rătăcit îmi striga să fiu atentă, să termin chinul unei povești mincinoase, dar alte o sută îl alungau și țipau furioase, că sunt fericită și mi-era bine așa.

Am mai fost împreună și-n vacanța de iarnă și-n cea de primăvară. Absolut întâmplător. Nu plănuisem nimic. Totul a fost frumos, incredibil, până când...Întâmplări nefaste, boala mea, dezaprobarea celorlalți aveau să sfârșească prost povestea pe care eu, cu îndârjire vroiam s-o lungesc. Ultima dată l-am văzut într-o gară. Ne-am urcat în trenuri diferite, dar privirile noastre s-au urmărit până ce distanța le-a frânt.

Grig reușise să mă facă să-l uit pe Cristian. A rămas rana mea deschisă pentru totdeauna. Și pentru separarea de el m-am condamnat mereu pe mine. Eu stricasem totul, cu mersul meu rățesc, cu viața mea rănită. Eu stârnisem în el mila și setea de-a mă umili. Eu stricasem totul, cu iubirea mea, cu patima mea nestăvilită...

Ca să suport chinul, m-am aruncat în vârtoarea amețitoare a vremilor. O mână de prieteni mi-a fost alături și m-au ridicat după fiecare căzătură.

Câteodată, prinsă-n brațele unui băiat, uitam. Dar ce puțin dura uitarea! Și ce neputincioși băieți!

Ultimul an de liceu nu mi-a lăsat prea mult timp pentru regrete. Învățam pentru bac și eram cumplit de emoționată. M-am înscris și la facultate, la Iași, la franceză. Îmi doream nebunește, să fiu studentă, deși eram foarte speriată. Mă gândeam, cum voi reuși să înving toate obstacolele, singură și bolnavă. O sfâșietoare oboseală mi se strecura în suflet și-mi picura otrava renunțării în fiecare gând. După ce-am luat bacul, devastată de emoții, lacrimi și teamă, mi-am spus că n-avea rost să mă mai chinui. Și-atunci inevitabil, gândul mi l-a adus pe Cristian, de parcă era pus să-mi socotească renunțările. Nu cred, că așa-mi fusese scris. Eu mi-am pavat drumul cu lașitate, pentru că pe fiecare piatră am gravat câte o renunțare. În schimb, am sădit lacrimi și umilințe. Și multă, parcă prea multă iubire.

În toamna aceea, ca-ntr-o răzbunare pe toți și toate, am rugat-o pe mama să ne mutăm în C. Trebuia să fug. Mă sufocau amintirile și nu-i mai vedeam nici un rost șederii noastre în Huși. Am reușit să plecăm. Ne-am despărțit foarte greu de prieteni. Ines a fost cea mai afectată. Ea nu terminase încă, liceul. Mai avea doi ani și noi am obligat-o să-și schimbe viața. Habar n-am, dacă a fost bine sau rău c-am plecat. Atunci, mi s-a părut o soluție cel puțin interesantă. În C. aveam un apartament mare, cu apă caldă, cu mai puține scări de urcat pentru mine, cu camere separate pentru fiecare. Și speranța, că-l voi vedea pe tata când voi dori. Nebunia unui nou început îmi dădea puterea să-ngrop amintirile de până atunci. Lăsam în urmă Hușiul, nenorocit Titanic al adolescenței mele, tăind astfel singura posibilitate de a-l mai vedea pe Grig, ca și unica speranță de-a fi găsită de Cristian. Pe drum, plângând, realizez că, tocmai pusesem crucea pe mormântul primei mele vieți.

Experiența unui nou început este la fel de chinuitoare ca și cea a unui recent sfârșit. Acomodarea mi-a luat câțiva ani. Locurile mi-au fost dragi și prietenoase mereu. Am revenit într-un oraș destul de schimbat, în plină reconstrucție, cu străzi înfundate, cu movile de pământ și ciment, cu șanțuri și canalizări neacoperite. Un șantier în plin lucru. În fața blocului nostru, macaraua ridica ce cărau neîncetat, camioanele, oamenii țipau sau înjurau, furnicăind peste tot, cu panouri sau găleți în mâini. În spate, nesperat de aproape, mă consolam cu imaginea verde-galben-arămie a pădurii, ale cărei crengi leneșe atingeau valul repede al Troțușului. Deși era început de octombrie și aerul tare îți amintea că ești la munte, soarele își mai încerca încă puterea, jucându-se cald peste trupurile noastre pământene.

Aveam de toate, mai puțin mulțumirea la care sperasem. Ceva nu mă lăsa să mă bucur. Eram singure într-un loc în care nu ne potriveam. Pe Ines a primit-o foarte greu la liceu, iar mamei i-au dat transferul după o lună. Oamenii ne priveau curioși și răi. Deseori îmi venea să spun „pardon, am greșit” și s-o-ntind pe unde am venit. Foștii colegi nu ne-au recunoscut, dar ne-am împrietenit rapid și-am încercat să ne croim mediul în care să putem trăi. Pentru toate trei a fost o deziluzie. Ca să trecem mai ușor, reveneam în fiecare an în Huși și ne-ntorceam cu câte o prietenă, în vizită. Pierdeam nopți la rând, amintindu-ne atâtea și-atâtea întâmplări...

Mi-e greu să mă-ntorc la primii ani ai mutării. Întâlnirea cu tatăl meu m-a ajutat să dau jos vălul amăgitor prin care-l văzusem până atunci. A fost neașteptat

să descopăr fața unui om simplu în comportament și gândire, un om străin și egoist pentru care plânseam mereu, pe care-l iubisem necondiționat și pentru care mă certasem cu toți cei ce încercau să-l bălăcească. Atunci, la 19 ani am descoperit că sunt orfană și-am îngropat imaginea tatălui, atât de dragă până în acel moment.

Răvășită, cu toate visele mele frânte pe brațe, am încercat să păstrez un fragil echilibru în tot ce făceam. Plângeam deseori, căutând frenetic, clipe de singurătate, când nici o privire insistentă nu mă putea controla. Mă săturasem să văd oameni mirați ori miloși, ce făceau pe înțelegătorii și mă consolau pentru ce mi se întâmplase. Mă scârbise atitudinea lor ordinară și evadam deseori, pe o străduță din spatele blocului, liniștită, cu case albe, cu copaci și multe flori. Primăvara era o sărbătoare lungă, până cireșii își scuturau floarea și mirosul acela dulce-amărui îmi rămânea în amintire tot anul. Acolo mă linișteam. Eram singură, departe de ochii lor, singură și liberă. Din când în când, lătra câte un câine dintr-o curte, dar se liniștea imediat ce începeam să-i vorbesc. Și când cădeam, nu vedea nimeni cât de greu mă ridicam. Acolo îl simțeam pe Dumnezeu atât de aproape, că sufletul mi se umplea de-o bucurie indescriptibilă. Acolo vorbeam cu iubiți imaginari, iubiți neobișnuiți, altfel decât cei pe care-i întâlneam din când în când și care-mi peticeau viața cu existențele lor vulgare. Din când în când, ca-ntr-o renunțare, eram zdreanța cu care ei își ștergeau etichetele murdare. Ca o nebună despletită, am căutat ani la rând, omul cu trup de pasăre, mirosind a busuioc....

Ca să uit, ca să mă simt utilă, ca să nu mucegăiesc mi-am făcut rost de preocupări diverse. Am început să cos la mașină și încet-încet, mi-am făcut și clienți. Îmi plăcea să fac lucruri extravagante și delicate și cred, că asta a plăcut și altora. Așa am început să contribuie la cheltuielile casei și am simțit, că pot face ceva. Lumea începuse să mă privească altfel. Eu mă priveam altfel. Aveam mai multă încredere în mine, simțeam clocotul vieții și pofta de-a îndrăzni mai mult. Devenisem habotnică și reușisem să mă epuizez, la un moment dat. După o săptămână de stat la pat, am luat-o mai ușor, dar n-am renunțat. Îmi plăcea să cos, îmi plăcea să dichisesc orice lucru, ca la sfârșit să fie motiv de mirare.

Imediat după ce a terminat liceul, Ines s-a angajat. Mie mi-ar fi plăcut să dea la facultate, însă ea a simțit de pe-atunci, că nu vom răzbi decât dacă vom munci toate. Eram trei femei singure, care-au înțeles, că doar sentimentele puternice aveau să le ajute. Am rămas mereu trei și-am plâns sau ne-am bucurat împreună pentru fiecare dintre noi. Trăirile noastre variate și multiple, de intensitate maximă, s-au chemat mai târziu, experiențe. Nu de toate am avut nevoie, dar ne-au legat inimaginabil de mult, emoțional. Ines a fost martira. S-a sacrificat rămânând lângă noi pentru c-a înțeles, că fără ea n-am fi reușit să supraviețuim prea mult. Viața ei a fost un surogat, a mea o glumă proastă a sorții, iar mama s-a topit plângându-ne. Și cât de bine începusem, ce drum drept ne pavase ea, săraca...

Într-un februarie mocirliu, a sunat la ușă un bărbat, căruia, confundându-l c-un prieten, i-am deschis c-un zâmbet chinuit. Eram singură acasă și abia-mi ștersesem lacrimile. Veștile proaste ne veneau des, dar numai când eram singură plângeam. Alor mele nu trebuia să le arăt decât o față zâmbitoare. Atitudinea mea trebuia să fie doar cea a învingătorului. Așa înțelegeam eu mersul înainte.

Cu zâmbetul meu chinuit, m-a găsit bărbatul acela care aducea un mesaj de la serviciu, mamei. După un schimb banal de cuvinte, mi-am sprijinit tâmpla de uşă, aşteptând să plece. El însă, a rămas acolo privindu-mă într-un fel anume şi-apoi a mângâiat locul de unde-mi desprinsesem tâmpla. Gestul mi s-a părut atât de sugestiv, încât am zâmbit iarăşi, tâmp. Apoi hotărât, el a intrat, m-a luat în braţe şi mi-a repetat de câteva ori, numărul de telefon. Şi a plecat. În urma-i, m-am întrebat dacă nu era nebun sau beat. Fără să mă gândesc prea mult, fără să realizez că putea să fie o năstrușnicie prea mare pentru mine, curioasă şi aventuroasă cum eram, l-am sunat după vreo două zile. Probabil nu se aştepta, pentru că a părut plăcut surprins când m-a auzit.

- Trebuie să ne întâlnim. Vin mâine la 5!

Părea foarte sigur pe sine şi cred, că nici nu concepea că puteam să nu fiu de acord. Eram la fel de emoţionată şi bulversată totodată, ca la prima întâlnire. Dar atunci eu eram altfel. Complexele mele erau mici hachițe. Acum, cerul cădea pe mine. Ce aveam să-i spun acelui om care intrase-n viața mea, care vroia să mă descopere poate. Se repeta scena, ca-n alte dăți. De prea multe ori parcă. Inevitabil, obosisem. Scenariul era același. După ce-l spuneam, aşteptam verdictul. Dacă mă plăceau, rămâneau, dacă nu...Nu aveam încă atâta înțelepciune, încât să nu mă complac în situații atât de umilitoare. Nu-mi plăcea să fiu singură. Eram dependentă sentimental. Şi-atunci, acceptam pe oricine ştia să bată la uşa mea. Deseori, după consumarea unei astfel de mizerabilă relație, îmi venea o greață fiziologică. Dar nu mă vindecam niciodată. Cred, că vroiam să-mi demonstrez că exist ca femeie, că pot fi o femeie ca toate celelalte. Aveam nevoie să fiu plăcută, să fiu iubită, ca să pot merge mai departe. Cred, că iubirea este motorul vieții. Fără ea, suntem niște frustrați care dezvoltă, cu ușurință, fobii, vicii, manii...

Şi-acum simt atmosfera primei noastre întâlniri. Eu şi Ştefan...Era sâmbătă şi se-nserase roz-azuriu. Şi el era emoţionat. Îi tremura vocea şi stângaci, mi-a întins un parfum din gama „Anotimpurilor”, luat probabil, pe sub mână, așa cum se lua câte ceva mai bun pe vremea aceea. M-a impresionat atât de mult, încât am păstrat recipientul gol, mult timp. Era galant, era atent, era...bărbat. Avea aproape zece ani mai mult decât mine şi un ochi mai atent decât al meu atunci şi-ar fi dat seama, că era un don-juan experimentat. Eu, în naivitatea-mi, am crezut c-am intrat într-un joc frumos, c-un tip interesant.

- Sunt însurat şi-o să am un copil. Te rog, nu renunța la mine. Mi-ești dragă, mi-ești foarte dragă!

Printre săruturi şi îmbrățișări năucitoare, vestea aceea nu m-a surprins. M-aşteptam. Nu putea fi singur, n-avea cum. C-o inconștiență deloc blamabilă, pentru că nu mă maturizasem încă afectiv, căzusem în capcana acelui bărbat. Eram prea tânără ca să-nțeleg şi să cunosc limitele moralei. Îmi spuneam mereu, că întâlnirile noastre, destul de rare pentru că trebuia să ne ascundem, nu puteau să afecteze în vreun fel, relația lui familială. De fapt, eu percepeam totul ca pe un joc, ce avea să se sfârșească foarte repede. Deși mă mulțumeam şi-mi alimenta orgoliul, povestea cu Ştefan mă durea. Simțeam tot mai acut dezechilibrul, forța malefică ce mă ascundea drumului drept. Orbecăiam prin propria viață, căutând sensul venirii mele şi nereuşind să găsesc lumina, mă-mpiedecam de câte un bolovan, primitiv şi meritat pavaj al drumului meu. De nenumărate ori am încercat să mă smulg vâltorii, dar de tot atâtea ori am renunțat. Ştefan nu a

însemnat însă, doar o altă palmă a destinului. Rușinoasa alegere pe care o făcusem și pentru care aveam să mă condamn ani la rând, a fost mai mult. În cele mai grele momente, ca și-n cele mai fericite, mi-a fost alături. Ca-ntr-o căsnicie tacită...

Nici mama, nici Ines n-au acceptat cu seninătate, nebunia mea. Dar, precum i se dă muribundului ceea ce-și dorește pentru ultima oară, așa au tăcut ele și-au închis ochii, ereziei mele. Sau poate au înțeles, că-mi făcea bine să-l văd pe Ștefan, să mă bucur din când în când, ca și cum aș trăi cu adevărat,

În vara aceea, am simțit moartea în preajmă. Bunicul a murit. Nu m-am dus la înmormântare. Am rămas chemându-l, în camera lui. Nu-mi murise nimeni drag până atunci. Plecarea sfântului meu bunic mi-a mușcat câinește, sufletul. Crescusem cu el și bunica. Nu pot uita blândețea cu care ne privea, zâmbetul șugubăț, mersul de om cuminte și mereu preocupat, felul în care-și rotea degetele de la mâini, atunci când gândurile lui căutau întâmplări trecute...Îmi plăcea să-l ascult vorbind aproape-n șoaptă, încă emoționat, despre război, despre cei șase ani de concentrare pe front, când lupta la cotul Donului sau pe malul Prutului...Acasă, bunica ducea o altfel de luptă. Cu mama și mătușa-mea foarte mici, abia reușea să facă față nenorocirilor. În casă, nemții și mai târziu, rușii își făcuseră post de observație. În fiecare zi riscau să fie împușcați, ea, fetele și socrii. Cădeau obuzele peste tot, asurzitor și înfricoșător. Probabil, dorința nemăsurată de-a trăi ne ajută să trecem prin momente cumplite în viață. Ai mei au trecut. După război, bunicul s-a întors acasă, dar a trebuit să poarte altă luptă. Comuniștii l-au trecut la chiaburi și-a stat ascuns mult timp în șura cu paie sau în beci, ca să nu-l aresteze. Le-au luat tot: lăicere, vacă, boi, cai, vesela de argint. Pe fete nu le-au mai primit la liceu. După ani de nenorociri, teamă și lacrimi, mama a plecat să-nvețe meserie și să-i poată ajuta pe cei rămași acasă. Apoi, a venit bunicul după ea și-a lucrat într-o fabrică de lemne. Când am crescut noi, eu și Ines, îl așteptam să mâncăm împreună, la pauza de 9 dimineața. Cartofi prăjiți cu ouă și câte-o cană de „Menado”. Seara, când venea istovit, eu și bunica făceam glume. Îi puneam sub pernă sau sub saltea, papuci sau lemne și râdeam înfundat, când el se culca pe ele fără să-și dea seama.

- Lușeafăru' mamii voastre! Am să vă fărâm mătreța-n cap! auzeam cum ne înjura și râdeam și mai tare.

Când lua salariul, bunicul ne cumpăra nouă, bomboane și tot felul de cratițe și ibrice pentru casă.

- Ce-ai mai luat, bre? îl întâmpina bunica, după ce-i înșira cumpărăturile.

- Da' ești iar aghesmit. Tot 50 de „Secărică”? îi plăcea să-l certe.

Doar la salariu se oprea la bodegă și bea un păhărel de țuică dulceagă și slabă. Bunica îl cunoștea după ochi, așa cum cunoștea ea oamenii, în general. Era ca un dar și așa se apăra ea de cei din jur. Trecuse prin multe și-și pierduse încrederea. Nu-i plăcea să stea la bârfă cu femeile. Ea avea treburile ei. Nu stătea niciodată, era de-o curățenie exagerată. Nimeni nu avea voie să se așeze pe paturi, pentru că le strica muchia sau șifona cuverturile...

Bunicii mei au fost exemplari toată viața. Cred, că pe mine m-a marcat cronic existența lor. După ce-a murit bunicul, mă trezeam cântând câteodată „Mărine, la nunta ta”, de parcă vroiam să-l chem și să mă audă. Cântând îmi chemam eu bunicii, atunci când nu mai puteam de dorul lor. Și tot ce-am făcut mai târziu, după ce și bunica a plecat, neașteptat și crud, am vrut să le placă. În

toate momentele fericirilor mele pământene, ridicam ochii spre cer, cerându-le să se bucure și ei de-acolo, odată cu mine.

Când mă sufocau amintirile și mă dureau neputințele, Ștefan era cu mine. Habar nu avea prin ce treceam eu, dar toate venirile lui erau nesperate sărbători ale sufletului meu. Mereu exuberant, clocotea de viață și neastâmpăr, ca un adolescent frivol. Cânta, dansa, glumea și reușea să-mi transfere și mie acele stări. Trecuse cu mult tact și naturalețe peste complexele mele și mă făcuse să-mi accept neputințele, cel puțin în fața lui, fără tânguiești. Poate el a fost motivul ambițiilor mele tardive. Abia mergând și cu eforturi financiare aproape incredibile, am gustat dulceața vieții studentești și el s-a bucurat alături de mine. Dar cum viața mi-a dat să gust doar din când în când, câte o felie din tot ce se poate gusta, studenția a fost pentru mine, un desert mult prea pretențios. Știam de la început că nu voi putea termina ce începusem. N-aveam bani, n-aveam mașină să merg la cursuri, n-aveam unde sta. Nimeni nu m-a ajutat și nimeni nu m-a încurajat să continui. Probabil, realizau mai bine decât mine, că tot ce făceam era o zbatere inutilă, un efort ce nu avea să fie niciodată, fructificat. Doar Ines a fost lângă mine, mereu. Ea mă lua în brațe pe scări, mă urca în mașini și mă ridica atunci când cădeam. Ines avea încredere în mine și-mi spunea mereu, că pot să fac orice dacă vreau. Când simțea că-mi ajungea cuțitul la os, când mă găsea plângând în hohote, de neputință, mă strângea la piept mai ocrotitor și mult mai înțelegător decât o mamă. Astfel de gesturi, astfel de copleșitoare îmbrățișări, mă încărcau cu nebănuită energie și mă ajutau să pășesc iar și iar, peste obstacole. Sacrificându-se inconștient, Ines m-a salvat pe mine. Numai ea știe, dacă am meritat propria-i răstignire, dacă ascunzându-mă pe mine unei morți lente, iminentă, a înțeles așa menirea ei în viața asta.

Aventura mea cu Ștefan nu s-a metamorfozat niciodată, într-o legătură. Deși uneori simțeam, c-aș fi putut să-i invadez viața, realizam imediat, că nu puteam distruge bariera hidoșeniei mele fizice. Oricât i-aș fi fost de dragă, oricât l-aș fi iubit, Ștefan nu era decât un bărbat. Ar fi trebuit să renunț, pentru că durerea umilințelor era cu mult mai mare decât iubirea pentru el. Numai că noaptea, în liniștea camerei mele, amintirile mângâierilor lui-simple gesturi calde sau îmbrățișări pătimașe, șoapte sau rostiri răspicate ale trăirilor neașteptate, trandafiri și frezii - mă făceau sclava nevolniciei mele.

După câțiva ani, după toate plecările lui, plângeam și scuipam blesteme. Vroiam să se termine, vroiam în viața mea un bărbat liber, al meu și nu al tuturor, unul care să mă iubească.

Întâmplător, cineva m-a auzit și chiar Ștefan mi-a făcut cunoștință c-un băiat. Eu ieșisem la sanie cu o prietenă și ne-a văzut Ștefan, care s-a desprins dintr-un grup. Erau câțiva tineri care vorbeau înfocat și gesticulau. Ștefan ne-a prezentat, pe mine și pe Cora și-am rămas împreună la o cafea, într-un bar din apropiere. Peste două zile, aceeași gașcă s-a mutat la mine, la taclale. Atunci l-am remarcat pe Dan. Era foarte tânăr, abia terminase liceul și vroia să dea la facultate. Părea un rocker rebel și cam aerian, cu plete și haine lălâi, zâmbind oarecum încurcat. Cânta la chitară și fuma țigară după țigară. Era cel mai frumușel din grup și-am început să-l privesc pe furiș, în ciuda prezenței lui Ștefan. Când s-a ridicat să meargă la baie, am observat surprinsă, că Dan șchiopăta.

- Accident la fotbal, când avea 14 ani! mi-a șoptit Ștefan

Deodată, l-am privit altfel. Mi se părea că suferința ne putea apropia, că puteam fi prieteni, că eu îi puteam fi prietenă.

- Și mie îmi place! mi-a spus Cora, a doua zi. E frumușel și e inteligent. Eu chiar m-aș îndrăgosti de el...

Îndrăgosti?! Ce vroia să spună? Era mai mic decât noi cu mulți ani, era un copil. Ca-ntr-o competiție, a încolțit în mine atunci, ambiția, o dorință aprigă de a concura, chiar dacă n-aveam să câștig. După câteva zile, eu și Cora am pus la cale o mică petrecere și l-am chemat și pe Dan. După câteva ore de haotică distracție, când am tatonat terenul și-am cercetat comportamentul lui Dan, ne-am trezit aproape singuri. Eu, Cora, Dan și un prieten de-al lui Dan. Mă simțeam ca la chefurile din liceu. Aceeași atmosferă, aceleași flirturi...Cora a dansat cu amândoi, dar foarte des cu Dan și părea că l-a cucerit. Dimineată, în loc să se ducă acasă, Dan a rămas cu mine. Am vorbit despre noi, despre familiile noastre, despre fostele iubiri...Avea o situație familială groaznică și suferința lui m-a dărâmat. Am realizat încă o dată, ce norocoasă eram.

Zorii ne-au prins îmbrățișați, sărutându-ne cu vinovăție.

- Putem rămâne împreună? Mi-e bine cu tine! mi-a spus timid.

- Sunt nebună! Nu cred că-mi ești permis. Sunt bătrână, Dan. Ce-o să iasă?

- Dacă nu încercăm, n-o să știm. Aș vrea să te iubesc, am nevoie de-o altă iubire, Carmen!

- Și eu...

Era altfel, era altceva. Nu trebuia să mă mai ascund. Apropiindu-ne, încercam să ne ajutăm unul pe celălalt. Învăța cu mine pentru examene, ascultam muzică și deseori, diminețile ne găseau înlănțuiți. Reușisem să-l îndepartez pe Ștefan din gândurile mele, din viața mea deși, bănuitor, mai trecea pragul casei câteodată. Câteva luni mi-a fost bine cu Dan. Am trăit emoții adolescente, m-am simțit iarăși vie. Toamna însă, odată cu intrarea lui la facultate, au început șicanele și certurile.

- Ce crezi că se va întâmpla cu noi, după plecarea mea? O să mă poți aștepta să vin o dată pe lună sau cine știe când? Vom rezista? Și dacă-mi voi găsi acolo o fată?

- De fapt, ce vrei? Îl întrebam iritată de-atâtea ipoteze, veridice de altfel. Vom vedea atunci. Sau vrei s-o terminăm?

- Aș vrea să fim împreună, să ne putem căsători, să avem un copil...Dar tu știi că nu se poate. Deși mă doare, trebuie s-o spun.

Avea dreptate. Nu puteam fi ceea ce-și dorea. Eram bătrână și bolnavă. Mi-era groază de condamnarea mea la singurătate, dar n-aveam unde fugi.

Am rămas prieteni un timp. Îl așteptam când venea de la facultate și ne mai pierdeam nopțile vorbind sau ajutându-l să-și învețe cursurile. Nimic din atitudinile noastre nu mai amintea, că fusesem foarte apropiați, o vreme. Înstrăinarea aceea, cinică întâmplare a întâlnirii noastre aveau să-mi amărăscă din nou, sufletul și să mă arunce iarăși, în brațele lui Ștefan. Încet și sigur. Brațe primitive, ca niște ramuri adânc înfipite în trecutul meu, mărind mocirla în care mă bălăceam de bunăvoie. Descumpănită și obosită, m-am așezat într-un scaun cu rotile și-am hotărât să străbat așa, drumul ce-mi mai rămăsese de străbătut. Mi-a fost greu să accept un altfel de mers, după ce jurasem, cu ani în urmă, că mă

voi târî mai bine, decât voi accepta mersul rotund al unui cărucior. Tot Ines m-a ajutat să înțeleg, că puteam fi un dram mai independentă și puteam ieși afară mai des. Eu mă temeam de-o altfel de izolare, cea pe care ți-o impun privirile scârboase și excesiv compătimitoare ale semenilor, de exclusivismul lor idiot, de lupta istovitoare pe care trebuia s-o duc împotriva prejudecăților de orice fel. Oamenii sunt primitivi intelectual. Nu pot vedea dincolo de ce trăiesc ei înșiși.

Mi-a fost greu să străbat prima dată orașul. Dar am reușit să mă uit în ochii celorlalți și să le percep reacțiile. Cred, c-am fost mereu norocoasă, pentru că lumea m-a acceptat. Și Ștefan m-a acceptat, numai el știe cum. A reușit mereu să joace perfect, rolul bărbatului deosebit care-mi trebuia. Cu ciudă recunoșteam, că el mi se potrivea cu orice preț. Acceptasem la rându-mi, că nu puteam cere mai mult decât mi se dăduse. Trăisem palpitant. Frumusețea și mizeria se secondaseră sinusoidal până atunci, în viața mea. Puțini trăiseră atât de plin și variat. Sentimental, nu-mi mai puteam dori nimic. Și-atunci mi-am spus, că e timpul să-mi umplu viața cu ceva care să mă împlinească. Ș-am început să pictez. Nu știam nimic, nici măcar cum să țin pensula în mână sau să amestec culorile. Am învățat din mers, culegând informații de aici, de acolo. Tablourile mele au fost singurele mele progenituri. Copii frumoși și dragi...Mi-ar fi plăcut să modelez lutul sau să cioplesc lemnul. Mi-ar fi plăcut să pot cânta...Dar nu mi-au fost date așa haruri și-atunci, mă mulțumeam să ating din când în când, câte-o chitară, sau clapele unei orgi. De dorul pianului, de dorul lui...

Pianul...el...Extrem de rar îndrăznisem de-a lungul timpului, să mă gândesc la Cristian. Nu mai știam nimic despre el, nu auzisem nimic. Presupuneam că rămăsese undeva, departe, cucerit de mirajul străinătății. Îngropasem amintirile cu el și ascunsesem tot ce promisem cu ani în urmă, cu scrisul lui. Uneori, credeam că existase doar în imaginația mea. Rămăsesem doar cu o mare dragoste pentru Beethoven, Mozart, Grieg și pentru concertele pentru pian.

- Tu chiar înțelegi muzica asta? mă întreba Ștefan când mă găsea întâmplător, ascultând câte un disc.

- Ce-ar trebui să înțeleg? întrebam surprinsă. Asta se simte, e în tine. Asta e muzica! E divinul care-ți intră în creier, în inimă, cu fiecare vibrație a aerului...

- Oho! După cum vorbești, s-ar zice că ai un iubit muzician!

- Poate că am...

Dac-ar fi știut! Dacă m-ar fi cunoscut înainte de cădere! Nici nu mă cunoștea. Nu fusese niciodată curios să afle mai mult despre mine. Și după ce m-a văzut pictând, a fost foarte surprins. Ca să-mi fac viața și mai plină, am început să meditez copii la limbi străine. Apoi i-am învățat cum să spună poezii, să joace teatru și paradoxal, să danseze. Și asta l-a surprins pe Ștefan, dar se părea că-n ochii lui aveam altă dimensiune. M-a ajutat foarte mult să dau spectacole și m-a încurajat să îndrăznesc mai mult. Mă lua cu el la diverse întâlniri cu oameni de litere sau muzică și-i plăcea să le vorbească de mine. A fost un timp, când m-am simțit într-un turneu continuu, când fugeam de colo-colo, cu mașinile încărcate cu decoruri și copii. Aveam emoții maxime și succes după succes. De-atâta preocupare, nu mai trăiam nimicurile zilnice. Totul era pe umerii lui Ines. Și știam, că ea se va descurca, indiferent de cât zbucium avea parte. Într-un timp scurt reușisem și eu și ea, să realizăm mai mult decât credeam că putem. Îndrăzneala biruise și-n noi. Numai că, ascensiunea pe o treaptă sau alta, atrage

imediat, inevitabil, invidia. Simțeam asta în privirile celorlalți, în felul în care ne vorbeau. Puțini erau cei care ne admirau și înțelegeau că rezultatele zbaterilor noastre nu erau c-ale celorlalți. Eram trei femei singure, un triumphi inimaginabil ales, care funcționa ca un tot imposibil de distrus. Fiecare dintre noi înțelesese, că nimic nu era mai important decât celelalte două. Ne știam fiecare mișcare, fiecare gând și ne încurajam singure când ne era greu. Cred, că această neînțeleasă legătură dintre noi era de invidiat. După ce, ani la rând, m-am bucurat când am descoperit un nou prieten, după ce am dat tot ce-am putut da material și sentimental, după ce-am tânjit să-mi întâlnesc prietenele cu care pierdeam nopți la rând destăinuindu-ne sau distrându-ne, după toate atâtea trăiri împreună, într-o bună zi, mi-am închis sufletul și-am pus lacătul nepăsării la poarta pe care intraseră atâția necunoscuți.

Ștefan se schimbase și el. Nu-l mai simțeam lângă mine, deși continua să mă ajute sau să mă mângâie ca-n alte dăți. Mi-era drag ca-ntotdeauna, dar simțeam că obosisem amândoi. Poate vina întâlnirilor noastre ascunse, poate tot ce trăisem împreună aproape 15 ani, ne covârșise. Simțeam aproape fizic nevoia repaosului. Decizia desprinderii îmi aparținea. El n-ar fi îndrăznit să-mi zică nimic, niciodată. Era galant până și-n a-i oferi femeii, ultima hotărâre. Deși mi-a fost greu să mă rup, aproape cu respirația tăiată, într-un august molcom, după ce fusesem împreună de ziua mea, am spus „gata!”. El n-a știut, n-a simțit. Continuam să-i vorbesc, aveam preocupări comune încă, dar eu evitam atingerile lui și nu-l mai chemam la mine...

Într-o seară de octombrie blând, am ieșit să mă plimb cu una dintre fetele mele. Adoptasem copiii de la trupa de teatru și-i simțeam pe toți ai mei. Uneori, ieșeam să ne plimbăm și ne distram râzând și cântând pe străzi lăturalnice. Mă simțeam de vârsta lor și ei mă percepeau ca pe-o prietenă, care nu se supăra pe nebuniile lor.

- Unde mergem? mă-ntrebă Adelina, trezindu-mă din contemplare.

- Hai, pe străduța de lângă parc! Tu vezi ce frumos e? Și nici nu e frig...

Pe străduță era liniște și mirosea a toamnă. A gutui și busuioc, a vin clocotind în butoaie și-a frunze uscate. Plămâni mei lacomi inspirau cu nesaț aerul dulce-amărui și-mi îmbătau gândurile cu amintiri vechi de la țară, când simțeam sub tălpi pământul rece și striveam între degete, strugurii ruși dintre frunzele de viță. Mi se umeziseră ochii de durere și-am ridicat privirea spre cer. Luna împărățea orizontul, răsărind mare și albă printre miile de stele adunate ca la nunțile princiare.

- I-auzi, muzică! mă atenționează, fata.

- Clasică. Mai există oameni care ascultă așa ceva? !

Ne-am oprit în fața unei case, ascunsă-n întunericul înserării și-a copacilor ce-o înconjura. Prin fereastra întredeschisă și slab luminată, răzbăteau sunete neașteptate. Nu cânta nici un aparat, nu era un concert înregistrat. Cineva cânta la pian și nu știu de ce, am tresărit.

- Cine stă aici? Vreun profesor de muzică? am întrebat-o pe Adeline.

- Nu știu, nu cred. Da' ce frumos cântă! Poate ne vede cineva stând la pândă...

- N-are cine. Strada e pustie. Hai să mai stăm să ascultăm!

Am mai rămas până am înghețat. Frigul ne-a gonit de lângă gardul acela de fier, fără să reușim să-l vedem pe cel ce cânta dincolo de fereastră. Sau poate era

o femeie...Nu, o femeie atingea altfel clapele, pianul suna altfel. Acolo era un bărbat. Îl simțeam.

Am plecat acasă și noaptea-n pat, gândurile nu m-au lăsat să adorm. Mă perpeleam de curiozitate, vroiam să-l văd, să-l zăresc îndărătul ferestrei măcar. Dacă-aș mai fi putut merge, aș fi plecat ca o nebună și-aș fi stat la poarta casei aceleia până dimineața, doar ca să-l văd. Aș fi vrut să fug oriunde, departe, ca să-l găsec...Să-l găsec...Știam, că așa avea să se întâmple. Presimțisem cu ceva timp în urmă. Încă îl mai așteptam, deși îl îngropasem undeva, acolo, în trecutul meu. Fusesse de-ajuns un semn, ca să mi-l amintească.

Seri la rând am stat lângă acea casă, așteptând s-aud pianul. Am înghețat degeaba, pentru că, dincolo de perdele, nici o lumină, nici o mișcare nu mai trăda existența cuiva.

- Oare ni s-a părut? am întrebat-o pe Adeline, într-o altă seară.

- Ei, ni s-a părut...Cine știe, poate nu locuiește aici, poate e din alt oraș!

- Ce copil deștept ești! Așa e, precis așa e. Ce să faci un om ca el, într-un asemenea loc, uitat de lume? !

Tot vorbind, am ajuns la gardul verde.

- Uite, e lumină. A venit!

Toată casa era luminată și-n curte era o mașină.

- Cred, că are musafiri. E prea multă lumină! am completat.

- Hai, să mergem până la capătul străzii, ca să nu iasă cineva să ne găsească aici! mi-a spus Adeline și a împins căruciorul, fără să mai aștepte răspunsul meu. Peste câteva minute când ne-am întors, nu era luminată decât fereastra din prima seară și neașteptat, pianul a început să-nvie o serenadă a lui Chopin. Am recunoscut-o după primele acorduri. Emoțiile îmi sugrumau respirația și un tremur ușor îmi aminti prima întâlnire cu Cristian. Acum, frunzele-n căderea lor târzie îmi atingeau din când în când, obrazii, ca atunci, fulgii mari de zăpadă în amețitorul lor dans. Eram departe. Căutam ceva, alergând pe cărări tănuite de toamnă și la capătul drumului m-am oprit la pieptul lui. Omul cu trup de pasăre, mirosind a busuioc...

Habar n-am, cât trecuse. Pianul tăcuse, Adeline stătea pe-o bancă-n părculeț, iar eu încercam să mă trezesc.

- Bună seara! Doriți ceva?

Vocea bărbatului apărut brusc în fața mea, m-a înghețat. Inima îmi bătea repede, ca unui copil prins la furat și mi-a fost teamă pentru un moment, că-mi va plesni. Omul a realizat imediat, că m-a speriat și a-ncercat să mă liniștească aplecându-se spre mine și cerându-și scuze.

- Ascultați pianul, nu-i așa? Uite ce-am făcut, v-am speriat! Veniți înăuntru să vă reveniți! mi-a spus și-a împins căruciorul în curte, convins că voi accepta să intru în casă. Adeline a venit în fugă, neștiind ce se întâmplă.

- E fetița dumneavoastră? m-a întrebat tipul, neoprindu-se.

- Într-un fel! am reușit să bâlbâi.

În casă era cald și inimaginabil de plăcut. Pianul era într-un salon mare și slab luminat, mimând atmosfera intimă a întâlnirilor din alte vremuri. Era foarte mult spațiu liber. O bibliotecă plină cu cărți îmbrăca un perete, lângă un altul era o canapea între două fotolii, c-o măsuță-n fața lor. Peste tot erau vase mari cu flori de toamnă, crizanteme și părăluțe albe, galbene și arămii.

- Pofțim puțină apă! mi-a spus și mi-a întins paharul.

- Mulțumesc! am răspuns zâmbind stânjenită și i-am făcut semn Adelinei să-mi dea să beau.

- Asta pot să fac și eu! a spus și mi-a dat el să beau.

- Și-acum, să vă mai cânt ceva, dacă vă place atât de mult, încât înghețați lângă poarta mea.

S-a așezat zâmbind, de parcă făcuse o glumă bună și a atins clapele. Puteam să-l văd. Avea părul lung până pe umeri, ondulat și grizonat, avea barbă și arăta masiv. Nu-ndrăzneam să-l privesc, deși vroiam să-i văd ochii. Mișca brațele elegant și mlădios ca un balerin. Degetele lungi mângâiau clapele într-un fel pe care-l știam. Ceva din atitudinea acelui bărbat mi-l făcea cunoscut. Îl priveam insistent, la adăpostul conului de umbră în care mă aflam și-ncercam să-mi amintesc sau să deslușesc minunea unei întâmplări, care să ne fi pus față-n față cândva. Cânta din ce în ce mai implicat, uitând parcă de noi, cu ochii închiși. Ca-ntr-o biserică, la slujba de vecernie, am ascultat mistica vibrație până la capăt. Când a terminat, a rămas câteva clipe nemișcat, așteptând trezirea. Cu o grimasă ce putea să-nsemne durerea trecerii spre lumea materială, s-a ridicat și a venit spre mine.

- Mulțumesc! E timpul să plecăm...

- Deja? m-a întrebat, cercetându-mă.

Avea ochii mari și negri, scânteietori...

- Cristian Călin! mi-a spus întinzându-mi mâna.

Nu! Era prea mult pentru mine. Nu se putea ca soarta să-și bată joc de mine, într-un asemenea mod. Ce noroc să fiu așezată, într-o astfel de clipă, ironică și nemiloasă. Altfel, aș fi căzut ca trăsniță.

- Pe tine...? Putem să ne tutuim?

- Îhî...Sabina...mă numesc Sabina! Ea e Adeline...Trebuie să plecăm, e târziu!

C-un efort nepământeț, am reușit să mint și să raționez. Nu trebuia să știe cine sunt, pentru nimic în lume. Eu nu mai eram cea de-atunci, din seara concertului. Murisem și luasem cu mine dincolo de mormânt, o poveste frumoasă, c-un pianist...I-am făcut semn Adelinei să plecăm.

- Mulțumim pentru seara asta! i-am spus în poartă.

- Stau două săptămâni. Vino și mâine seară. Hai, să ne-mprietenim! Nu cunosc pe nimeni aici....

Părea că mă roagă să-i fiu leac pe-o neînchisă rană. Dacă ar fi știut...Ce slabă femeie pot fi! Mi s-a părut mereu, că fiecare bărbat e o victimă și trebuie ajutat. Cădeam de fiecare dată, în propria-mi plasă, încercând să vindec răni imaginare. Ce eroare! Ei nu suferă niciodată, ei doar se alintă. Nu suportă să fie singuri, să li se întoarcă spatele. Mamele lor îi învață prost încă din fașă. Când spun că ne iubesc pe noi, ei au nevoie de fapt, de mamele lor.

- Dă-mi numărul tău de telefon! mi-a spus punându-și mâna pe umărul meu.

I l-am dat, pentru că-mi văzuse mobilul și nu mai puteam minți că n-aș avea. Apoi am plecat.

- Adeline, oprește! i-am spus fetei, după ce-am ieșit din străduță.

Era târziu și frigul încerca să muște a iarnă. Am respirat adânc și brusc, lacrimile au început să-mi ude obraji. Era prea mult chiar și pentru mine. Nu puteam să-l văd după atâta timp și să nu-l pot îmbrățișa. Nu aveam voie, îmi era

cu desăvârșire interzis. Dar de ce era aici? Ce nenorocită cărare îl rătăcise pe drumul meu? De ce trebuia să ne mai întâlnim? Ce bătaie de joc! Ce zeu cinic plănuse asta?

- Ce ai, Carmen? m-a întrebat Adeline, speriată.

- Nu-i nimic, stai liniștită! Sunt prea emoționată. N-ai văzut, ce bărbat frumos și cum cântă? Pentru mine, e foarte mult. Mi-am amintit de vremea când mergeam la teatru, la concerte...

- Dar de ce ai spus că te cheamă Sabina? m-a întrebat nedumerită.

- Am vrut să mă joc, să fiu altcineva. Doar n-o să ne mai întâlnim! i-am răspuns zâmbind și încercând să-mi șterg lacrimile.

- Cum nu, doar ți-a luat numărul. O să te caute!

- Poate nu. A vrut să fie doar politicoș. L-oi fi impresionat când m-a văzut în căruț. Poate vrea să facă și el un act caritabil, bucurând un om năpăstuit. Cine știe?! Hai, să mergem, că ne omoară acasă!

Nu mai simțeam nimic. Priveam cerul și-ncercam să-nțeleg. Îmbătrânise și el, dar ochii lui vii, neastâmpărați, mari și negri erau la fel ca atunci. Și mâinile erau la fel...

- Unde-ați fost? ne-a luat de la ușa, mama. Cred, c-ați înghețat!

- S-a lăsat frig, așa e! am răspuns punându-mi masca de toate zilele. Ne-am întâlnit cu fetele și ne-am plimbat

După ce ne-am dezbrăcat și-am mâncat, a venit și Ines de la serviciu. Pentru că era în toane bune, deși frântă de oboseala, i-am povestit despre Cristian.

- Trebuia să-i spui. Dacă ai însemnat ceva pentru el, atunci nu-i poți fi indiferentă nici acum! mi-a spus Ines, cu o logică imbatabilă.

- Ca să văd un alt episod de milă? Nu, merci, m-am săturat! Oricum, stă puțin și pleacă. N-o să ne mai vedem!

- Da, da... Și dacă nu-i așa? Oricum suferi. Se vede c-ai plâns.

Hotărâsem să rămân Sabina. Deși, eram convinsă că el nu mă va căuta. Cu emoțiile-n gât, tresărind la fiecare apel al telefonului, am stat toată ziua ce-a urmat. Într-adevăr, Cristian n-a sunat. De ce-ar fi sunat? Eram o necunoscută, năpăstuită e-adevărat, care cerșea câteva clipe de nesperată fericire, la poarta lui. Îmi dăduse deja, pomana cuvenită. De ce să mai fi făcut și altceva?! Ce zbucium! Ce neputință! Târziu, în noapte, când mă chinuiam să înțeleg un film, a sunat telefonul.

- Iartă-mă, Sabina! Abia acum m-am întors de la București. M-au chemat la Conservator. Dar mâine seară, mă revanșez, promit!

Aceeași voce caldă, șoptită... Mi-era atât de greu să nu izbucnesc în plâns, să mint în continuare, atât de pueril...

- De ce să vin? Nu ți-e teamă, că m-aș putea îndrăgosti de tine, Cristian? Nu ți-e milă să-mi pui chiar tu în spate, înc-o nenorocire? am spus pe nerăsuflăte și-am închis.

Urlam! În închisoarea mea, sufletul urla. Ce altruist ar fi fost să-l eliberez, să se poată bucura de tot înaltul azuriu, de căldura Dumnezeului său! Dacă-ș fi avut curajul să-l desprind de umilințele cărora le era supus în fiecare zi, poate măcar pentru o clipă mi s-ar fi permis și mie, trupului său de lut, răgazul atingerii luminii, ca o liniștire pentru totdeauna. Dar până și lașitatea mea era pedeapsa pentru păcate ancestrale, pe care trebuia s-o plătesc. Urlam cu toată viața mea și simțeam focul devastator al furiei, sugrumându-mi rațiunea...

Semnalul mesajului de pe telefon a țipat în noapte. „Răspunde-mi Carmen! De ce crezi că sunt aici? ”. În pragul nebuniei, tremurând de furie și surpriză, l-am sunat.

- Cum ai putut? repetam într-una, plângând.

- Vin să te iau. Te rog, calmează-te. Trezește-o pe Ines și îmbracă-te. În zece minute sunt la tine!

Îi tremura și lui vocea. Eu nu reușeam să-mi coordonez mișcările, nici să înțeleg schimbarea. Am trezit-o pe Ines și abia am reușit să-i bolborosesc motivul. Încă adormită, a reușit să-nțeleagă ce-i spuneam și m-a îmbrăcat.

- Ce nebuneală! Numai ție ți se putea întâmpla așa ceva! a reușit să articuleze și soră-mea. Da' ai bocit, nu glumă! Arăți ca naiba. Dă-ți cu pudră și refă-ți repede machiajul. Ia să-l văd și eu pe artistul poporului! a mai rostit, persiflând.

În câteva minute, Cristian a bătut la ușă. Când Ines i-a deschis, a rămas câteva clipe-n prag, vizibil emoționat. Apoi a pășit spre mine și fără să mă privească, a-ngenunchiat și cu capul pe picioarele mele, a-nceput să plângă. Asta vroiam? Cu teamă l-am atins, cu teama c-aș putea ucide atunci, visul. El nu era real, era plăsmuirea subconștientului meu bolnav, chinuitor edificiu al unor minunate închipuiri.

Nu-mi mai amintesc cum am ajuns la el acasă. Eram în brațele lui, amețită de fericire și durere deopotrivă. Nu puteam rosti, nici eu nici el, nici un cuvânt. Ne priveam nesătui de luminile ochilor noștri, încercând să înțelegem câte ni s-au întâmplat fără de noi. Eram oboșiți amândoi de câte descopeream unul la celălalt și, din când în când, ne sărutam rănilor. Târziu, s-a desprins de mine și-a-nceput să cânte.

- Îți mai amintești seara concertului? Carmen de Bizet! a reușit să rostească, după ce a terminat.

- Mă doare sufletul! E prea mult pentru mine. De câteva zile vreau să fug și nu pot! i-am răspuns capitulând.

Stând la picioarele mele, îmi săruta mâinile, privindu-mă copleșitor. Eram singură cu el și mi-era bine, mă simțeam în siguranță. Aceeași stare ca atunci, demult, mă liniștea-un prim pas spre împăcarea cu sine și cu tot ce mi se întâmpla.

- Carmen, iartă-mă, că n-am fost lângă tine toți anii ăștia. Iartă-mă tu, pentru că eu nu mă pot ierta...

Avea părul moale, mătăsos și aproape cu voluptate îmi treceam degetele prin el. Ca un orb care-ți pipăie trăsăturile ca să te cunoască, îi atingeam fiecare centimetru de piele. Fruntea înaltă și brăzdată de cine știe ce gânduri, tâmplele în care pulsa alert, sângele și pe care nu m-am putut abține să nu i le sărut, ochii mari și înroșiți de-atâta plâns, obrajii fierbinți, buzele tremurând a șoaptă nerostită...Cât îl căutasem! La fiecare bărbat întâlnit căutam ceva ce-mi rămăsese-n minte despre el. Mă mințisem de fiecare dată, prefăcându-mă că găsesc câte-o fărâmă din fericirile cu el.

- Cum m-ai găsit, Cristian? Nu ți-a spus nimeni c-am murit, iar cenușa mea a umplut demult, zările?

- Ești sadică. Îți place să mă vezi horcăind la picioarele tale, cu cuțitul în gât! Ești aici, mă-nțelegi? Și eu am venit. Gata! Suntem oameni mari, Carmen. Nu ne mai poate doborî nimic!

Mă dureau fizic clocotul lui, pentru că mă ținea strâns în brațe și mă scutura energic. Semăna c-o fiară hăituită care-n sfârșit, îndrăznește să-și înfrunte hăițașii.

- Știi de când te caut? Știi cât te-am urmărit și n-am îndrăznit să năvălesc în viața ta? Din mai. Am făcut rost de adresă de anul trecut, de la unchiul tău.

- M-ai căutat la Huși! am silabisit uimită.

- La vechea adresă. O vecină mi-a spus să-l întreb pe unchiul tău. Ne-am întâlnit vreo două seri la rând și mi-a povestit despre tine. Îți poți imagina, ce-am simțit? Fata mea iubită, flacăra pe care-am simțit-o în mine ani la rând-ani! - speranța revenirii mele acasă... Vezi, mă uit la tine, te ating și nici acum nu-mi vine să cred. Dacă nu plecăm, nu ți se întâmpla asta, Carmen!

Plângea. Nu mi-au plăcut niciodată bărbații care plâng. Tata plângea mereu, când se îmbăta și mă mințea părănd că suferă. Îl priveam pe Cristian și vroiam, cu malițiozitate, să descopăr dacă juca teatru. Mi se părea neverosimil plânsul unui bărbat în plină maturitate, chiar având un motiv care purta numele meu. Numai că el, chiar suferea. S-a ridicat și-a scos din bar o sticlă de coniac, din care a turnat în două pahare. Mi l-a întins pe-al meu, iar pe-al lui l-a înghițit cu lăcomie. Mi s-a făcut deodată, teamă.

- Am venit în martie aici. Te-am văzut pe stradă cu fetele. Știi ce mi-a amintit de tine? Ochii. Erau aceeași ochi misterioși pe care-i cunoscusem în seara concertului și care nu m-au lăsat să-mi continui drumul atunci. Acum însă, ochii ăștia privesc altfel. Nu cu timiditatea de atunci, ci îndrăzneț și pătrunzător. Nici nu știu, dacă-mi plăceau mai mult atunci sau acum...

Și-a aprins o țigară și și-a tras un fotoliu în fața mea. Vorbea și eu îi urmăream fiecare gest. Din când în când își trecea mâna prin păr și apoi prin barbă. Era interesant și încă frumos și mi-ar fi plăcut să-i mângâi umerii și pieptul și coapsele...

- Am găsit apoi, casa asta. Am cumpărat-o și-am renovat-o. Am făcut naveta la două săptămâni. Aveam ore la Conservator și m-am chinuit așa până la sfârșitul lui iulie. De-atunci, mi-a fost mai ușor să te urmăresc. Într-o seară, într-un bar, l-am cunoscut pe Ștefan. Ne-am împrietenit și-am întrebat de tine. Te cunoștea. Și-ncă foarte bine, Carmen. Dar cine eram eu, ce mai însemnam eu pentru tine, ca să-ndrăznesc să fiu gelos? ! Vorbea pasional despre tine, deși vroia să pară doar un prieten, unul foarte atașat. Scrâșneam de câte ori îți rostea numele și-mi doream să-i pot flutura în față, iubirea noastră. Mă linișteam imediat, realizând că nu aveam dreptate și că eu nu mai eram decât o amintire, poate, pentru tine. Mereu mă gândeam cum să-ți vorbesc, ce-ar fi trebuit să fac și nu găseam îndrăzneala cu care să apar în fața ta. Numai că, vezi tu, orice chin e în zadar dacă nu e scris să ți se întâmple ceva. M-ai găsit tu! Asta ne-a fost scris nouă?

- Cine știe? ! Tu ce simți? Sunt eu femeia care...

- De ce-aș mai fi rămas? Crezi că aveam nevoie de liniștea provincială?

- Ești însurat, Cristian?

- Sunt artist, Carmen. Tu crezi, c-ar fi încăput o femeie în viața mea?

- Dar eu...?

- Tu ești femeie? Tu ești altceva, Carmen. Am știut din prima clipă, te-am simțit și după douăzeci de ani, simt același lucru. Habar n-am, ce e. Îți imaginezi câte femei frumoase au trecut prin viața mea? M-am întrebat mereu,

ce le lipsea ca să îmi placă? Răspunsul era mereu, amintirea ta. Tu nu ești un trup, Carmen. Ești sufletul meu, gândurile mele...

- Taci! Tu ești nebun?

- Nu te-a mai iubit nimeni, Carmen?

- Nu în felul în care o rostești tu. Ești nebun! Sau cinic, sau...

C-o mișcare surprinzător de rapidă, m-a luat în brațe și m-a sărutat. Ca atunci...Și buzele lui și mâinile lui și pieptul lui...Noaptea și mirosul florilor de toamnă și muzica și timpul pe care-l simțeam clipă cu clipă, se jucau în pletele noastre, printre îmbrățișările noastre vulcanice, printre lacrimile fericirii noastre și plămădeau uimitorul bob de nisip, cu care pecetluiau trecerea noastră pământeană.

Atunci și multe zile și nopți de-atunci am fost împreună, ca-ntr-un celest carusel. Dacă eram acasă, venea nerăbdător să vadă ce fac. Nu-mi mai ardea nici de meditații, nici de spectacole, iar Ines și mama erau cel puțin uimite de schimbarea mea. Îl acceptaseră pe Cristian cu reticență și le enerva felul posesiv în care se purta cu mine. Mai ales, când mă lua să dorm la el, în fiecare sfârșit de săptămână, după ce venea de la București.

- Tu chiar îl crezi pe ăsta? m-a întrebat Ines, după vreo lună.

- Și pentru mine e de necrezut, dar dovezile lui sunt evidente, Ines. Gândește-te, câte face pentru mine. Face naveta până la București în fiecare săptămână, stă cu mine mereu, mă răsfătă...Ce să cer mai mult? A mai făcut vreun bărbat, asta?

Credeam în el, știam că mă iubea și vroiam să le fac să înțeleagă și pe ale mele. Eram fericită, trăiam în adevăr, cea mai frumoasă poveste din viața mea și vroiam să se bucure și ele. Și Cenușăreasa a fost găsită de prințul ei. Prin comparație, povestea noastră era mult mai interesantă.

- Ninge, iubito! Hai, afară!

Se bucura ca un copil, de orice și vroia să împartă cu mine, orice bucurie. În seara aceea m-a coborât să ne plimbăm prin zăpadă. Era mijlocul lui decembrie și ne pregăteam de sărbători. Le simțeam altfel. Afară ninge, ca-n Iași, cu fulgi mari și strălucitori, de parcă și cerul vroia să ne mângâie. Ne-am oprit la Cristian în noaptea aceea. Exaltat de spectacolul de afară, mi-a cântat la pian. Mi-era atât de drag, că nu mai percepeam realitatea. Numai că, în timp ce cânta, mi s-a făcut rău. Am amețit câteva secunde și-am crezut că e din cauza emoțiilor prin care treceam de ceva vreme. Mai târziu, în brațele lui, ascultând muzică, mi s-a făcut greață. Cu teamă, mi-a trecut prin gând o bănuială. N-am putut să tac și i-am spus:

- Cristian, dacă sunt însărcinată?

Până și rostirea m-a înfricoșat. Eram prea bătrână și prea bolnavă pentru un asemenea miracol.

- Păi, eu chiar asta vreau. Nu ți-ai dat seama? Vreau să avem un copil!

Zâmbea și mă săruta, bătându-și joc de temerile mele.

- Sper, că nu, Cristian! Eu nu pot...

- Ce nu poți? Te iubesc, ești viața mea!

A doua zi i-am spus lui Ines, după ce am remarcat aceeași stare de rău, suspectă. Un test mi-a confirmat sarcina. Am rămas siderate. Eu eram convinsă că nu puteam să am copii. Cu mulți ani în urmă, îmi dorisem un copil și visam să-l cresc singură și să mă împlinesc. Nu s-a întâmplat atunci, când încă mai

puteam merge și n-aș fi avut nevoie decât de un minim ajutor. Acum era prea târziu, deși ar fi fost o minune. Îmi țineam pântecul în palme, ca și cum aș fi mângâiat copilul și plângeam. Nu aveam voie să-l nasc, nu puteam.

- E-adevărat, Carmen? Un copil al nostru ? Nu pot să cred!

Mă enerva cu insistența lui prostescă. Nu-nțelegea, că nu puteam să-i aduc pe lume copilul. Nu eram femeia potrivită pentru maternitate. Mă enerva, că nu putea să schimbe nimic. Și eu îl doream, îl simțeam pulsând în mine, trăind odată cu mine, îl simțeam implorându-mă să-l nasc. Copilul meu mă ruga să am tăria să-i dau viață. Copilul meu și tatăl lui!

- Nu pot, Cristian! Nu pot duce sarcina și chiar dac-aș putea, aș muri la naștere! îi spuneam plângând, mereu.

- Eu sunt cu tine, nu poți muri. Te rog, Carmen!

Mă implora și era transfigurat când o făcea. Era fericire și deznădejde în ochii lui și mă durea toată neputința mea. Mă gândeam la mama și la Ines. M-ar fi urât dac-aș fi îndrăznit să le spun că vreau copilul. Și fără ele, viața mea era de neconceput. Când eram singură noaptea, mă băteam cu pumnii în burtă, ca apoi, să-mi mângâi micuțul c-o insuportabilă vină.

Sărbătorile au fost un dezastru. Mi-era rău și eram peste măsură de nervoasă. Nu-l mai suportam pe Cristian. Îl certam și-i reproșam mereu, inconștienta cu care-și dorea copilul. El suferea cumplit și se consola cu câte un pahar de coniac. Și plângea.

- De ce-mi faci asta, Carmen?

- Nu mai vreau să te văd, nu te mai pot suferi. Ești un animal!

- Poate că sunt, dar animalul ăsta te iubește. Și tu mă iubești!

- Nu te mai iubesc, Cristian! Gata, s-a terminat. Nu te mai vreau. Mai bine-aș muri!

În hohote de plâns scuipam veninul neputințelor mele, acuzându-l pe el. Vroiam să plătesc el. Parcă înnebunisem. Noaptea, cuibărită la pieptul lui tânjeam să fiu ocrotită și iubită, iar ziua îl uram. Și nu urăsem niciodată pe nimeni. Tot chinul acela a mai durat câteva zile, până când Ines m-a anunțat ziua-n care medicul programase să-mi ciopârtească sufletul. N-am vrut să-l mai văd pe Cristian. El a rămas la București, respectându-mi decizia. Totul a fost un coșmar. Deși toată lumea a fost excesiv de atentă cu mine, durerea a fost dublă. Și Ines a trecut printr-o spaimă cumplită. Cu siguranță, nu mai vroia să-l mai vadă pe Cristian în preajma mea, de parc-ar fi purtat vreo vină. Două săptămâni nu l-am văzut și n-am știut nimic de el. Nici nu ne-am sunat. Nu mai vroiam să mai văd vreun bărbat, în preajma mea, vreodată. Jurasem. Numai că după două săptămâni, un dor sfâșietor mi-a pus telefonul în mână și rațiunea, îmbătută de gânduri viclene, mi-a dictat numărul lui. I-am ascultat vocea câteva clipe, apoi am închis. Nu îndrăzneau să-i vorbesc. Și ce puteam să-i spun? C-am omorât iubirea noastră c-o ucigătoare indiferență și că mă-ntorc la el ca după o râvnită eliberare? Nu, măcar puțin bun simț să-mi fi rămas. Nu mă puteam bănui de-atât egoism. Ce mă schimbase?

A două seara l-am sunat iar și c-un efort inimaginabil, i-am vorbit. El era supărat și emoționat. A venit și m-a luat, spre uimirea și disprețul soră-mii.

- De ce te joci cu mine, Carmen? De ce-ți bați joc?

- Iartă-mă, te rog, Cristian! Nu pot trăi fără tine!

Printre săruturi și lacrimi am reușit să ne spunem, ce greu ne-a fost unul fără celălalt.

- Era mort, Cristian! i-am spus despre copil. Murise în mine. Cred, c-a știut ce-am vrut să-i fac și s-a stins de supărare. Iartă-mă! Nu sunt bună de nimic. Nu te merit, Cristian!

- Te iubesc, m-auzi? Să nu mă mai chinui niciodată așa, te rog!

- Vreau să vină primăvara! M-am săturat de-atâta alb...

De când mă îmbolnăvisem, iarna era un calvar pentru mine. Peisajul dezolant și frigul aveau un efect morbid asupra mea. Îmi amorțeau până și gândurile. Nu puteam să fac nimic din ce-mi plăcea. Doar prima zăpadă mă impresiona și vremea sărbătorilor. Iarna mă obliga să stau în casă, inactivă și posacă. Din vreme-n vreme, mă copleșea amintirea iernilor din copilărie, când mergeam de-a bușilea prin zăpadă sau zburam pe sănii. La școală, băieții ne vâneau pe holuri în recreații și ne îngropau în omătul pufos, ignorând țipetele noastre isterice. Cred, c-așa își manifestau simpatiile pentru unele dintre noi și pentru că nu puteam să ne atragă altfel atenția, ne chinuiau. Mai târziu a fost Iașiul...Cu iernile lui calde și misterioase, cu casele de pe străduțele Copoului, vag luminate, ca și cum acolo, femeii voluptoase își așteptau iubiții tainici în iatace cu miros greoi de parfumuri orientale...De-atâția ani nu mai scormonisem prin astfel de amintiri. Mă obișnuisem să văd viața, oamenii, de la înălțimea căruciorului meu. În ochii tuturor eram mereu jos. Uneori îmi convenea. Toți credeau că trăiesc simplu și degeaba. Din când în când, le ofeream câte o surpriză malițioasă. Mă certam apoi, pentru risipa de energie, pentru capriciul de-ai băga în seamă. Lumea! Inutilă invenție. Bătaia de joc a zeilor! Ce câștigau din zbaterile și amăgirile prichindeilor de pe Pământ? Uneori, mi se făcea scârbă după o astfel de viziune. Deșertăciune a deșertăciunilor...Ca să pot bea paharul până la fund, încercam drogul zilnic: porția de iubire. Văduva neagră...

- Carmen, trebuie să vorbim!

Ce victimă îmi alesesem! Eu oare, sau cineva de-acolo de sus, impresionat de insistența cu care cerșeam o fărâma de trăire, îmi trimisese acest superb exemplar, pe care hotărâse să-l sacrifice?

- Am concert în Grecia, peste două săptămâni. M-am gândit, că poate ai vrea....

- Să te las și să nu mă supăr că pleci! am completat ușor iritată.

- Să vii cu mine!

- Chiar! I-am persiflat.

- Vreau să vii cu mine. O să fie un concert extraordinar. „Imperialul”! Și tu, lângă mine...Apoi, mergem câteva zile pe o insulă...

Visa. Chiar credea ce spunea. Dar nu știa, că nu era ușor să plimbi un neputincios prin lume. Deseori, era chiar imposibil. Demult nu mai plec decât cu gândul. Uneori, mai ies cu Ines în cel mai apropiat oraș, ca să nu mă sălbătesc. Fără ea, n-aș pleca nicăieri. Deși aveam încredere în Cristian și-mi doream atât de mult să plec undeva unde să respir libertate, n-aveam destul curaj, destulă îndrăzneală. Simțeam, că l-aș fi sufocat pe el cu grija ce avea să mi-o poarte. Și nici mie nu mi-ar fi fost prea bine. Învățasem demult să-mi doresc din ce în ce mai puține lucruri. Învățasem, cu fiecare zi, să renunț.

- Ar trebui să înveți, Cristian, că viața alături de mine este altfel. Oricât de mult ne-am dori ca eu să fiu normală, ca voi toți, oricât m-ai iubi și m-ai ajuta, nu

se va întâmpla nici o minune. Eu nu voi mai merge niciodată, n-o să mă mai ridic niciodată. De câte ori te văd, mă cert că am avut inspirația să-ți ies în cale atunci, în seara concertului...

- Carmen, totul s-a întâmplat! Tu nu-nțelegi, că așa trebuia să se întâmple?

- Nu știu nimic despre tine, Cristian. Nu mi-ai spus niciodată, ce-ai făcut toți anii în care nu ne-am văzut...

Mi-am ridicat capul de pe pieptul lui și l-am privit. Cu brațul stâng sub cap, cu ochii larg deschiși țintind tavanul, cu buzele ușor întredeschise descoperind dinții perfecți, părea sculptural. Apoi brusc, s-a ridicat și-a aprins o țigară și s-a așezat pe fotoliul din fața canapelei pe care stăteam. Se-ncruntase și mă privea pierdut. Mi s-a părut c-am stârnit o furtună și așteptam efectul dezastrului.

- Când oamenii spun, că și-au îngropat trecutul și-au luat-o de la capăt altfel, schimbați, mint. Prezentul este imaginea trecutului nostru.

- Ce-i asta? Preambul la opera bufă? Ori teoria filozofului rănit?

- E povestea pe care am tot amânat să ți-o spun. Și cred, că sunt patetic vrând să mă confesez, să-ți transfer trăirile mele din toți acești ani.

- Dar eu vreau să știu. Nu poți fi un străin, când eu te iubesc atât!

Încercam să-l conving să mi se descopere, deși aveam temerea, că nu voi afla nimic din ce-mi imaginasem atâția ani.

- A fost greu. Trei ani am făcut toate muncile posibile. Mâinile astea au cărat lăzi, au curățat pește și cartofi, au spălat vase și wc-uri aproape trei ani. Eram doar un emigrant nenorocit, care-și căuta rostul. Într-o zi, m-a descoperit un tip, în barul unde lucram. Mă jucam la pian, de dorul vremurilor mele de glorie. După audiție, Joe a devenit impresarul meu și-au început concertele. La scurt timp mi-au dat și cetățenia canadiană. Nimic însă, nu mă putea bucura. Unde erai? Cum puteam să te aduc? Pianul a fost singura mea alinare. Un timp am și băut. Din când în când mi-a trecut pragul și câte o femeie. Apoi, ani la rând am colindat lumea, dând concerte. Într-o seară, la Paris, mi s-a părut că sunt urmărit insistent, în timp ce cântam. La sfârșitul concertului, m-am întors iritat și-am văzut în primul rând, o fată foarte tânără care-ți semăna foarte bine. Am tresărit și-am fugit apoi, pe străzi. Aș fi vrut să mă întorc. Nu mă mai putea opri nimic. În țară, totul se schimbă, bani aveam...Nu trebuia decât să te găsească. Numai că nu aveam curaj. Mi-era rușine să te privesc, să apar așa, deodată-n viața ta, fără să bat la ușă și să mai am și pretenția să-mi cazi în brațe. M-am întors totuși. A fost un șoc. Nu mai recunoșteam nimic. Apartamentul meu era de nelocuit, deși lăsasem cheia unei colege. L-am vândut și mi-am cumpărat altul. Întâlnirea cu foștii colegi a fost neașteptată. Am stat zile-ntregi la taclale și la băut. M-am angajat la vechiul loc de muncă și am fost mulțumit, că venirea mea n-a stârnit invidiile de care auzim mereu. Eu sunt foarte liniștit de-altfel, nu deranjez pe nimeni și respect pe toată lumea. Mie-mi place să cânt, sunt artist. N-am timp de altceva. Cred, c-au înțeles toți asta și nu s-a împiedecat nimeni de mine. Într-o vineri am plecat să te caut la adresa pe care-ți trimisesem vederile. Aveam emoții ca un adolescent. Restul, îl știi...

- Eu sunt restul!

- Adică ceea ce urmează. Sau nu?

- Cine știe?! Mi-ar plăcea să rămânem împreună, dar vom trece prin multe. Și nu știu, cât de pregătit ești tu.

- Sunt bătrân, draga mea. Accept, că lângă tine nu-mi va fi deloc ușor să trăiesc. Ești rea și pretențioasă...și alintată...Hai, sărută-mă și uită c-aș putea fi vreodată un bărbat oarecare!

Plecarea lui Cristian a însemnat și pentru mine o evadare. M-am întâlnit cu prietenii, am vorbit mai mult cu mama și Ines și m-am amuzat, ca-n alte dăți cu fetele mele. Nu-mi era bine fără el, dar aveam nevoie să văd și alte fețe, să fac și altceva decât să mă gândesc la el. Mă suna mereu să-mi spună ce face, unde este. Câteodată, mă gândeam că putea să găsească, cu ușurința, o femeie de care să se îndrăgostească și să plece iarăși. Dar ciudat, simțeam că nu asta îi trebuia, simțeam că pot fi sigură pe el. Pentru prima dată-n viață, nu trebuia să mă-ngrijorez, că iubitul meu s-ar putea uita la altă femeie.

„ - Scuză-mă, Carmen, dar eu nu cred că vă potriviți. El pare cam nebun. Și nici nu-l cunoști...”

- Acum, na! Te poți aștepta la orice. E un bărbat frumos, e artist. Oricât s-ar abține, tot i se poate întâmpla. Și eu sunt bărbat și...”

Prietenii mei! I-am lăsat să vorbească, iar eu n-am mai spus nimănui, ca-n alte dăți, ce simt și ce fac. Știam că lumea mă bârfea chiar și pe mine, iar dacă la 20 de ani puneam la suflet ce auzeam, odată cu maturitatea, începusem să devin imună. Cred, că oamenilor li se părea anormal ca infirmii să iubească și să fie iubiți. Iubirea este doar pentru cei ce se mișcă pe două picioare. Doar ei au dreptul să se bucure de atenția celorlalți, de mângâieri, de săruturi, de întâlniri sub clar de lună...Până să înțeleg în ce lume ingrată și incultă trăiam, câteodată, mi se părea normal să fiu marginalizată. Numai, că eu am sfidat mereu normele, am fost mândră și-am călcat mai apăsat, ca și când, vroiam cu îndârjire să le rănesc retina, celor ce mă priveau cu mila acceptării. Asta a fost o vreme, până să arăt ce pot, cine sunt.

- Nu-i băga în seamă! mi-a spus Ines într-o zi, când am ieșit să ne plimbăm. Mie a început să-mi placă omul ăsta. E singurul, care a făcut cu adevărat ceva pentru tine. Sunt sigură că te iubește și e și fain!

- Hai, să mergem la el, vrei? Am cheia. Hai, să vezi și tu cum e!

Am mers acasă la Cristian. De cum am intrat, am simțit un parfum subtil, vag bărbătesc, senzual și mi l-am amintit ieșind din baie, în halatul lui albastru, cu părul ud, cârlionțat, care-i biciuia umerii lați, rotunzi, pe care-mi plăcea să-i cuprind în căușul palmelor mele, semn al unei agresive posesiuni. Am atins pentru prima oară clapele pianului, mângâind cu emoție, urmele mâinilor lui. Geamătul prelung al notelor chinuite de stângăcea mea atingere, părea să cheme, ca un dangăt de clopot în amurg, omul care avea cheia raiului sunetelor. O neașteptată străpungere de cuțit mi-a sfâșiat inima în secunda imediată și-am perceput dorul, ca veriga repetată ce mă legase deja, de Cristian.

Am trecut mai departe, inspectând cu ochi atenți, fiecare colțișor. M-am oprit la bar și-am pus muzică.

- Ha! Otawan! Îți mai amintești, Carmen, chefurile cu studenții?

- Paul, Mihai...”Qui va garder mon crocodile cete ete? ”...Ce vremuri! Acolo a fost cel mai frumos, Ines! Dacă nu plecam...

- Ei, ce dacă nu plecam?! N-a mai rămas nimic din ce-a fost, stai liniștită. Iar cei pe care-i știam, sunt niște ratați, niște bețivi. A fost atunci...Toți ne schimbăm, vremurile se schimbă...

- Îmi pare rău pentru tine, Ines. Poate acolo ai fi făcut altceva, ai fi găsit pe cineva, care să te iubească și să te prețuiască, să te ajute, să nu te mai chinui singură.

- Vezi de treabă! Mie așa mi-a fost dat. Și-apoi, eu am alte vise...

- Măcar dacă făceai o facultate...

- Nu aveam cum, știi bine. De unde bani? Și ce mare scofală aș fi făcut acum și cu facultatea? Asta e! Da' unde se fumează?

- Peste tot, dar hai în bucătărie. Fă-ți și o cafea.

- Ce fain e aici!

- Ție îți vine să crezi, că tipul ăsta se uită la mine? Eu cred, că-i o glumă. Și mi-e teamă. Tot timpul simt ceva rău, urmărindu-mă. Prea e frumos!

- Termin-o! Astea-s complexe, ori te alinți?

Am mai stat un timp la Cristian, vorbind de-ale noastre și m-am bucurat ca de-o sărbătoare, pentru că stăteam foarte rar, singure. Când am ieșit, în fața porții ne-am întâlnit cu Ștefan. Foarte mirat la început, nerealizând ce căutam acolo, a clipit edificator apoi, înclinându-și capul, aproape muștrător.

- Acum înțeleg! Țăla chiar te căuta. Cum îl cheamă... pianistul...?

- Cristian Călin! i-a răspuns Ines, cu puțină infatuare.

- Îhî. Da' ce treabă are cu tine? Îl cunoșteai?

Era gelos? Acum, după ce se terminase totul între noi?

- Vin și eu la voi. Pot? Sau deranjez? a întrebat cu grosolană ironie.

- Știi bine, că poți veni oricând! i-am răspuns zâmbind de mutrele lui.

Mi se părea de-a dreptul fantezist să descopăr, că și Ștefan mă iubea, în felul lui desigur, un fel cocoșesc ce se supără și-și pedepsește imediat găina care se uită peste gard.

Acasă, chiar asta a încercat să mă facă să înțeleg. Îl priveam vorbind cimiliturește, ca de obicei și mă amuzam. Foarte rar, în 15 ani, simțisem că-i sunt dragă, pentru că foarte rar izbucnea și-atunci mă strângea la piept, altfel decât totdeauna. O singură dată a și plâns într-o astfel de îmbrățișare, dar s-a ascuns imediat în întunericul camerei. Mă enerva felul lui de-a iubi. Era insinuant și destul de alunecos. Și fuga lui după femei mă obosise până la lehamite.

- De ce mi-ai făcut asta? m-a întrebat luându-și capul în mâini, săgetându-mă cu privirea.

- Nu ți-am făcut nimic, Ștefan. Te-am iubit până la epuizare. N-am mai putut continua singură....

- Ce spui...ce tot...Ești cu ăsta?

- Încearcă să-ți revii. Ție nu-ți păsa deloc ce făceam, dacă aveam pe altcineva. Revino-ți!

Era insistent și nervos. Îmi venea să tropăi de cât mă distram.

- Tu chiar nu m-ai simțit toți anii ăștia? Crezi, că mai veneam ca un bou în plină noapte, dacă nu aveam ceva pentru tine?

- Se pare că acest ceva, nu mi-a mai fost de-ajuns. Ștefan, recunoaște măcar acum, că n-am fost decât o curiozitate pentru tine, sau o femeie de care ți-a fost milă și-n marea ta mărinimie, ai vrut să mă faci și pe mine, fericită. Ca pe atâtea altele. Nu-ți reproșez nimic. Te-am iubit ca o nebună, împotriva moralei, a vântului și-a bolovanilor care mi s-au pus în cale. Tu nu m-ai putut iubi, Ștefan. El mă iubește. Iar eu, nu mai pot de dragul lui. Și dă-mi voie să nu cred în gelozia ta postumă!

- Nu-mi vine să cred! Tu să-mi faci asta?

- Vei rămâne-n sufletul meu mereu, Ștefan. Vom fi mereu împreună, pentru că vrând-nevrând, am trăit împreună momente extraordinare. Dar...

- Gata, nu mai suport! Plec. Am treabă. Pa!

A ieșit trântind ușa. Era doborât. Îi călcasem orgoliul, îl rănisem și neputând să mă pedepsească, scosese colții. Am simțit deodată, metamorfoza și m-am îngrozit. Mă uimise infantilismul lui și atrocitatea cu care se manifesta. Aș fi vrut să rămânem prieteni, să ne putem privi în ochi, de câte ori ne întâlneam, cu o altfel de iubire, cu respect și duioșie, doar pentru c-am mers cândva, mână-n mână, o bună bucată din drumul nostru. Ștefan... Nimic n-a mai fost ca înainte. Când ne întâlneam întâmplător, schimbam două-trei cuvinte banale și ne despărțeam ca doi străini. Încet și greu am înțeles, că am fost mereu doi străini, doar că eu l-am ridicat o vreme, pe pedestalul imaginației mele și-am țesut o poveste frumoasă, care să poată fi mai târziu, o amintire dragă. Mă durea, dar am acceptat că el gândea altfel. Ștefan...Grig...

Deși m-a bulversat întâlnirea cu Ștefan, am încercat să-mi văd de micile mele preocupări zilnice și să uit. Aveam o viață nouă, eram cu bărbatul pe care-l așteptasem cu atâta speranță și răbdare. Aș fi vrut să pot face pentru Cristian, ceva deosebit, care să-l bucure. Dar cu ce l-aș fi putut eu surprinde, ce-aș fi putut face eu pentru el? Mi-era teamă să nu se plictisească și să fugă. Rutina era inevitabilă. Deja ne obișnuisem unul cu celălalt și începusem să ne cunoaștem atât cât să nu greșim esențial.

Într-o zi, Ines mi-a pus pe masă cea mai mare realizare a mea: cartea de versuri și proză scurtă pe care o aveam în editură de peste un an. Uitasem de ea. Mult timp am crezut, că n-o s-o pot scoate niciodată, pentru că nu aveam destui bani. Când am văzut-o pe masă, mirosind a tipar proaspăt, cu file încă netăiate, caldă, am plâns. Cartea, tablourile, hainele pe care le făcusem, copiii mei erau mărturia că nu trecusem degeaba prin viață. Nu erau ceea ce visasem, dar erau mai mult decât sperasem să pot face, în situația mea. Nu eram mândră, sentimentul ăsta nu-mi convenea. Eram câteodată, mulțumită. Realizam, cu durere, că nu eram în apele mele. Mă zbăteam pe uscat, încercând să mă adaptez. Numai, că branhiile nu se pot transforma în bronhii, iar adaptarea poate fi doar ajutorul unei mâini întinse, c-un tub de oxigen. Degeaba aveam energia necesară mutării munților din loc, dacă n-aveam mijloacele care s-o transforme în lucru mecanic. Toată neputința asta mă izbea câteodată, cu forța unei nicovale și foarte greu reușeam să mă ridic. Acceptarea mă obosise până la renunțare. Cu un minim efort, recunoșteam că am un destin ingrât și nu pot schimba nimic. Așa am învățat eu să lupt, cu lașitate, făcând naveta între comoditate și încercări timide, de teama dezavuării. Praf în ochii demnității mele.

- Hai, la Cristian să-i pregătim o cină pe cinste! mi-a spus Ines. Și-i punem cartea ta...

- În loc de meniu!

Am râs amândouă, ca de ultima poantă bună. Apoi, ne-am îmbrăcat și-am plecat la Cristian. În seara aceea se întorcea acasă. Aveam emoții să-l văd, ca după fiecare plecare a lui. Mi se părea, că trăia o viață dublă, că-ntr-un fel era cu mine și-ntr-altul cu ceilalți oameni din viața lui. Nu-i cunoșteam prietenii, nu știam ce face la București, cum arăta cealaltă casă a lui. Știam sigur, că nu era un însingurat și că mediul în care trăia acolo nu putea fi decât unul elitist. Era ceea

ce-mi lipsea mie, după care râvneam, avidă de-o altfel de cunoaștere. O vreme, frecventasem și noi un astfel de mediu. Pe-atunci, intelectualii își făceau stagiul în provincie și întâmplător, am cunoscut ingineri, doctori, profesori și ne-am împrietenit. Sâmbetele făceam chefuri împreună sau jucam rummy. Discuțiile cu ei erau ca un test de inteligență și cultură, pentru mine. Așa reușeam să mă evaluez și să-mi umplu lacunele. Eram tânără, aveam 21-22 de ani. Întâmplător, l-am cunoscut și pe Alex. De fapt, Ines îl cunoscuse la piața, banal. Într-o după-amiază de toamnă, ne-am întâlnit și ne-a invitat la el, la o cafea. A spus ceva și de Beethoven. Asta m-a făcut, s-o oblig pe Ines, să accepte. Era interesant, înalt, masiv, cu privire inteligentă și critică. La el ne-a servit o cafea și ne-a pus „Imperialul”. Eu eram deja, topită, Ines, plictisită și indiferentă. Alex era geolog și a spus câte ceva despre ce făcea în munții noștri, împreună cu alți 4-5 colegi. Era cu vreo 15 ani mai mare decât mine. Din politețe, l-am invitat la noi serile următoare și a acceptat cu prea mare deschidere. Am realizat imediat, că era îndrăgostit de Ines. Pentru că soră-mea n-a răspuns sentimentelor lui aprinse, a preferat să rămânem prieteni și a transformat vizitele lui, în întâlniri culturale. Serile, eu și Alex citeam poezii și ascultam muzică clasică. Noi doi, fără Ines. Curând, am simțit că mă apropii nepermis de mult, de el. Știa să-mi vorbească. Reușise să-mi cultive ambiția și încrederea în mine. Dar în același timp, săpa și prăpastia în care urma să-mi rup gâtul. Făcusem o pasiune pentru el. Îi urmăream mereu gesturile în timp ce asculta muzică, sau inflexiunile vocii când vorbea sau recita. Mă învățase să privesc bărbații fără timiditate, ca să-i pot descoperi doar din priviri. Nu mă învățase însă, cum să nu cad în capcana lui.

Într-un târziu, după vreo două anotimpuri, când dansam împreună la un chef, mi-a șoptit că e prea bătrân pentru mine și nu mai are răbdare. Nu l-am disprețuit și nici nu m-am schimbat în vreun fel. Știam, că noi nu puteam fi decât prieteni. Era ceva pur platonice, numai că, bărbații, mai ales cei experimentați, cred că toate femeile vor să li se strecoare în pat, ca singura opțiune satisfăcătoare. Un timp, Alex a plecat acasă, la București și nu speram să se mai întoarcă. Îmi lipseau serile cu el, părerile schimbate despre un lucru sau altul, impresiile despre o carte bună citită împreună. Neașteptat, a revenit c-un coleg mai tânăr, pe care i l-a prezentat soră-mii, cu intenția clară de a-i vedea împreună. Ines și Ioan s-au plăcut într-adevăr și după câteva luni, au vrut chiar să se căsătorească. Numai că, Ines a descoperit la timp, că nu găsisse tocmai bărbatul vieții ei și n-a mai vrut să-și pună pirostriile.

În seara revenirii, Alex a vrut să rămână singur cu mine. Mă gândeam, că vrea să-mi povestească ceva personal, care-i umpluse sufletul de când plecase și cum eram un bun ascultător, putea să-mi spună. N-a fost așa. În ritmul unui blues, îmbrățișându-mă, m-a sărutat. Eram surprinsă, dar nu m-am aprins așa cum s-ar fi întâmplat cu câteva luni înainte. Peste mine trecuse întâlnirea cu Ștefan. Oricât mi-ar fi plăcut Alex, în pofida diferenței dintre cei doi bărbați, îl alesesem deja, pe Ștefan.

- Acum sunt pregătit, Carmen. Am nevoie de iubirea ta!

Nu-mi venea să cred. Bărbatul acela puternic, atât de inabordabil, mândru și deseori zeflemist, afișând din când în când, o atitudine misogină, bărbatul care încă mă fascina și mă subjugă intelectual, îmi cerea să-l iubesc. Iar eu, ingrata, nu mai puteam să-i sar în brațe sau să-l sărut pătimaș, într-o acceptare tacită. Eram proastă, de-a dreptul proastă. Chiar dac-aș fi fost o aventură de-o noapte, un scurt

capriciu pentru el, trebuia să fiu fericită. Alex nu era un om de rând, privit chiar și din prisma poziției lui sociale. Cum puteam?

- Alex, eu...eu iubesc pe altcineva. Tu...

- În lipsa mea...Înțeleg!

Se întristase, de parcă-i părea rău. M-a strâns din nou la piept și m-a sărutat.

- De ce acum, Alex? De ce, pentru mine toate vin prea târziu? l-am întrebat c-un afișat regret.

- Ni se-ntâmplă tuturor, fată dragă. Nu pot accepta cu ușurință să fiu respins, nici nu pot rosti cu seninătate "asta e!" și să trec mai departe. În fond, m-a respins o femeie și nu una de rând. Dar, ca să nu mă port mitocănește, o să te țin în brațe toată noaptea și-o să te sărut. Dimineață, o să dispar din viața ta pentru totdeauna. Ca un bărbat...

- Alex!

- Taci! Nu strica totul!

Toată noaptea am dansat și ne-am sărutat. El a reușit să-și învingă instinctele carnale și să lase amintirea unei întâlniri fascinante. S-a ținut de cuvânt. În dimineața ce-a urmat, a plecat pentru totdeauna din viața mea și nu l-am mai văzut decât cu puțin timp în urmă, la televizor, vorbind despre apele noastre minerale. Timpul trecuse și peste el, lăsând aceleași urme decrepite, ca pe chipul tuturor. Pentru mine era însă, la fel ca-n tinerețea mea și va rămâne omul care m-a ghicit așa cum eram și a avut inspirația să mă deschidă, mai ales mie însămi.

Cristian era un fel de Alex mai sentimental, mai implicat. Uneori, mă simțeam în fața lui, la fel de nepregătită și angoasată, ca-n fața lui Alex, la primele noastre întâlniri. Nu suportam inferioritatea de nici un fel. Vroiam să știu mereu, mai multe decât cel de lângă mine și mă informam despre orice. Dar trebuia să accept, că unor bărbați putred de deștepți, nu puteam face față. Inteligența mea avea și ea limitele ei. N-aveam decât să accept și să învăț și de la alții.

Ines pregătise masa pentru o cina festivă. L-am mai sunat pe Cristian să văd pe unde e și când l-am simțit aproape de casă, am stins toate luminile și ne-am ascuns. Nu știa că suntem la el și contam pe surprinderea lui totală. După ce-a aprins luminile și și-a lăsat bagajele, s-a apropiat de masă. Îl priveam cu emoție, chicotind după ușa terasei. După ce-a făcut niște gesturi comice și-a deschis mobilul și-a format un număr. Imediat, telefonul meu a-nceput să sune și m-a dat de gol. L-am speriat cu râsul nostru strident și-a rămas și el c-un zâmbet tâmp, în mijlocul camerei.

- Surprise! a strigat Ines.

- Într-adevăr...Ce nebune sunteți! Am crezut, că v-am surprins cine știe ce întâlnire amoroasă. Era să fac infarct!

S-a trântit pe canapea, respirând ușurat. M-am apropiat de el și m-a prins în brațe. Ne-am sărutat și ne-am privit cu o cumplită drăgălășenie.

- Eu...plec. Mai aveți nevoie de ceva? ne-a întrebat Ines.

- Nici nu te gânde! Rămâi la masă și ajută-mă să despachetez, dacă tot ești aici! i-a spus Cristian, ridicându-se imediat și sărutându-o pe obraz.

După ce-a despachetat și și-a pus toate lucrurile la loc, ne-a întins fiecareia câte un pachet.

- E câte o atenție pentru fiecare. Și pentru mama. I-l duci tu, Ines. Și-acum, să vedem ce mi-ați pregătit la cină!

Înainte să guste mâncarea, a descoperit cartea mea și uitându-se la mine foarte mirat, a-nceput s-o răsfoiască. După un timp, s-a ridicat și m-a sărutat.

- Asta, da surpriză, Carmen! Ce fată deșteaptă am! Iubirea mea!

Mă săruta într-una, pe ochi, pe obraji, pe buze, molatic, cu infinită blândețe.

- Iartă-mă, Ines, nu mă pot abține. Hai, să mâncăm!

După cină, Ines a strâns, a făcut ordine peste tot, cum îi plăcea ei mereu să lase lucrurile și-a plecat. În urma-i, așezată la locul meu pe canapeaua din salon, îl urmăream pe Cristian, care stătea pe fotoliul din fața mea, privindu-mă și fumând o țigară.

- Nu mai plec nicăieri fără tine, Carmen. Și dacă tu vrei să curmi cariera unui mare pianist, neurmându-l la concerte, poartă-ți vina!

- Trebuie să-ți repet...

- O vom lua pe Ines cu noi. Trebuie să vii. Nu suport să nu te bucuri alături de mine, de-atâtea minuni. Plecarea asta m-a durut cumplit. Toți mă-ntrebau ce am. Le-am povestit despre tine. Sunt curioși să te cunoască.

- Nu, te rog, nu! N-aș suporta privirile lor curioase, criticile... Vreau să exist doar pentru tine. Atât cât vrei tu. Te rog, Cristian!

- Tu ești viața mea, Carmen! Dacă ei sunt prietenii mei, te vor vedea așa cum te văd eu. Ție ți-e rușine cu tine?

- Aproape mereu. Imaginează-ți, că îndărătul acestei hidoase carcace e un suflet superb, dar condamnat pentru nesupunere.

- Carmen, revino-ți! Ești aici, nu mai visa. Dacă nu te accepti tu, cum ai vrea s-o faci alții?

- Nu mai pot, nu mai vreau să fiu așa. Vreau să mă iubești și să simți asta, ca un nebun. Vreau să fiu frumoasă și întreagă, Cristian! Vreau să fug cu tine de mână, vreau să trăiesc!

Plângeam în hohote. Aș fi vrut să se termine, să nu mai simt teama că-n fiecare moment el putea să mă vadă așa cum eram, o infirmă fără nici o însemnătate, o cumplită trecere comună spre inevitabila transformare finală.

- Știi sigur cât mă doare, de aceea mă pedepsești așa. Dar fii liniștită, iubito, o să cad curând, pentru că nu mai suport atâta durere!

- Iartă-mă! Sunt rea, iartă-mă!

Îi sărutam palmele și tâmplele cu vinovată îndărătnicie, realizând mârșăvia la care-l supuneam.

- Te rog, iartă-mă, Cristian. Sunt nebună și proastă. Mi-e frică să nu te pierd, mă-nțelegi? Îmi ești mai drag decât viața, pricepi? Dacă-aș putea, aș face orice pentru tine. Te iubesc din ce în ce mai mult, cu disperare, cu furie. Mă poți ierta, iubito?

Furioși pe soarta noastră, pe tot ce nu ni se întâmpla, ne-am iubit cu patima începutului, arzând în flacăra dorinței noastre imense de-a fi un singur suflet și nu două trupuri vremelnice.

- Nu pot trăi fără tine, Carmen!

Cât îl așteptasem! Cât îl căutasem printre bărbații din viața mea, cât sperasem să-i aud rostind aceste mistice cuvinte! Nici unul nu le putuse rosti.

Nici nu avea cum. Nici unul nu era ca el. Nu aveam aer în brațele lui și-n ochii lui mă topeam. Desprinderea mă durea insuportabil și-l priveam iarăși, vorace.

În noaptea aceea, foarte târziu, Cristian mi-a pus pe deget un inel superb.

- E un gest comun, dar nu știu cum altfel să-ți spun. În schimb, n-o să fie o cerere, așa cum ar fi normal, ci o poruncă. Pentru că, iubindu-mă așa mult, nu poți fi decât sclava mea. Vei fi soția mea, Carmen! Fără comentarii. Stabilește ziua!

Ce nebun! Nu putea fi sănătos. Ce fel de soție îi puteam fi eu?

- Cristian, voi hotărî ziua cu o condiție!

- Condiție? Ai tupeu!

- Să ne cununăm doar la preot. Te rog! E singura mea dorință!

- A, știu! Nu-ți place numele meu!

- Ce glumă! Așa am visat eu să fie, dacă s-ar fi întâmplat vreodată...

- Bine, iubito!

- De ziua ta, aici, la tine! Cu prietenii noștri, un chef mare, cu muzică veche și lumini obscure...

- Da iubito! Cum vrei tu, cum vrei tu...

Vestea căsătoriei noastre a surprins multă lume. Plăcut sau neplăcut, nu m-a interesat. Am plecat cu Cristian la București și am aflat, în sfârșit, cum trăia acolo. Nimic surprinzător, nimic extraordinar. Două zile pe săptămână avea cursuri la Conservator, restul repeta cu orchestra. Serile, și-a invitat prietenii, să ne cunoaștem. Așa cum se așteptase Cristian, m-au adoptat imediat. Numai că eu, nu mă simțeam în largul meu. Femeile, comode și pisicoase, vorbeau prea mult, iar bărbații se persiflau tot timpul. E-adevărat, că toată lumea era dezinvoltă și nu se menajau când greșeau. Apreciam franchețea, dar mi-era greu să mă obișnuiesc sau să accept un stil de viață așa gălăgios. Dintre toți prietenii lui Cristian, mi-a plăcut Sandu, un tip de 43 de ani, medic stomatolog, un zăpăcit foarte simpatic și frumușel, care ținea cu tot dinadinsul să mă distreze și să nu mă lase să mă plictisesc. Cu el și Cristian am fost la teatru, într-o seară. Îmi doream de mult să mai văd o piesă. Pentru mine, teatrul a rămas iubirea secretă, care m-a ajutat să respir alt aer. M-am bucurat ca un copil de-o jucărie dorită, după ce-am ieșit.

În altă seară, am fost cu Sandu la unul dintre concertele lui Cristian. Am plâns de emoție și mi-am amintit, cu nespus drag, seara când l-am văzut prima dată, pe scena teatrului din Iași...

- E magnific, nu-i așa, Carmen? De câte ori îl ascult, mă înnebunește. Ce om! Ce talent!

Mi se părea chiar prea stufos în remarci sau poate prea generos în admirația pentru Cristian. Iubitul meu era într-adevăr, genial, dar nu m-ar fi mirat ca asta s-o spună femeile. Venind din partea lui Sandu, acea afișată adulație putea să pară deplasată. Ori avea oareș'ce veleități homosexuale, ori vroia să mă atenționeze subtil, că pot fi oricând deposedată de-un asemenea giuvaer. După foarte puțin timp, după concert, la Cristian acasă, avea să mi se confirme a doua bănuială. Anda, violonista cu aer de femeie fatală, care făcuse duetul la concertul de Brahms, cu omul meu drag, a ținut să-mi șoptească în bucătărie la o țigară, că nu credea să fiu eu motivul despărțirii ei de Cristian. Ca un mare secret spus unei dragi confidente, m-a avertizat că nu va renunța la un asemenea amant și că vor mai exista, cu siguranță, ocazii ca cele din Grecia. Și-a stins apoi țigara, cu gesturi de vampă neconsolată și-a ieșit. Mă-nroșisem și pentru câteva clipe n-am

știut ce-i mai bine să fac. Trebuia să mă-ngrijorez sau să râd de atitudinea acelei femei în călduri, roasă vizibil de gelozie?

- Carmen, câți ani are sora ta? a intrat Sandu, foarte interesat.

- Ines? 36.

- De ce nu mi-ai spus de ea?

- Te-ar interesa?

Ar fi fost o idee, să îi fac să se cunoască. În cel mai rău caz, Ines s-ar fi amuzat. I-am povestit lui Sandu despre soră-mea și entuziasmat, mi-a cerut numărul ei de telefon. Și cum peste două zile, eu și Cristian ne întorceam acasă, l-am invitat și pe Sandu la noi.

- Cine-i nebunul ăsta, fato? M-a sunat ieri seară și mi-a turnat un sac de bazonii! m-a întâmpinat Ines, când am ajuns acasă.

- E băiat de treabă! Distrează-te și tu. Ai cu cine, o să vezi!

- Da, precis asta-mi trebuia. N-am eu timp de prostii! mi-a spus cu tonul ei sever.

- Nu-mi face figuri, te rog. Omul a venit să te cunoască. Poartă-te măcar civilizată, nu fi țărancă!

M-am îngrijorat degeaba, pentru că imediat ce s-au întâlnit, Ines și Sandu s-au plăcut și mi s-a luat și mie astfel, o piatră de pe inimă. Demult îmi doream, ca Ines să-si găsească un bărbat special, care s-o înțeleagă și s-o iubească. Speram, ca Sandu să poată ajunge la inima ei. Mie îmi făcuse o impresie bună. Era deștept, foarte manierat, glumea și râdea mereu și dansa foarte bine.

Îi povestisem despre el lui Ines, ca s-o fac să-l vadă și să și-l apropie.

- Știi, nu-i deloc rău! mi-a spus după vreo două zile.

- Și-ai făcut figuri. Deschide ochii! Mai sunt și oameni buni.

- M-a invitat la București, săptămâna viitoare. Vrea să-i cunosc familia. Pe mama și fratele lui mai mare. Ce zici?

- Du-te! Mai ieși și tu...Și-apoi, cine știe? ! Poate facem două nunți!

Am râs, deși ne cam speria perspectiva. Măritate! Ne-am scuturat ca de friguri și ne-am dus la Cristian, unde cei doi ne pregătiseră o cină romantică, spuseseră ei.

Când am intrat, lumânările erau aprinse pe masă, tacâmurile așezate ireproșabil și florile întregeau o atmosferă tipică pensiunilor elvețiene, la vremea sărbătorilor de iarnă. Era cald și muzica abia se auzea...Sandu și Cristian au adus mâncarea aburindă și frumos mirositoare, apoi s-au așezat lângă noi, c-un aer serios-jovial, care m-a făcut să pufnesc în râs. Seara a fost minunată, condimentată cu poantele lui Sandu și cu serenada interpretată ilustru de Cristian. Rămași singuri, târziu, după cuminți îmbrățișări și potolite săruturi, am povestit despre Anda.

- Femeia asta a făcut o pasiune pentru mine. Una nejustificată, pentru că mie nu mi-a plăcut niciodată. E fantezistă și ușor debusolată. A fost măritată c-un actor, care a părăsit-o acum doi ani. Uneori, își îneacă amarul în câteva pahare de whisky. O luăm cu noi pentru că vrem să-și revină. În Grecia m-a urmărit peste tot. Pot spune c-am fost hărțuit. N-am nimic nici cu ea, nici cu altă femeie. Te rog să ai încredere-n mine, Carmen!

- În tine, am. În ele nu am. Nu sunt geloasă, dar m-a supărat atunci. La urma urmei, e normal să te iubească femeile. Ești frumos, ești artist...Dar mi-ar

plăcea și să nu te poată atinge nici una. Să fii doar al meu, iubitule. Scumpul meu, dragul meu...

Îi sărutam pieptul, umerii, palmele și nu mă săturam să fac asta iar și iar. Noaptea noastre erau calde amintiri, care mă țineau aprinsă cât era plecat.

- Mai e o lună până la nuntă, Carmen! Am emoții. Tu, nu?

- Eu am un sentiment ciudat când mă gândesc la asta. E un fel de teamă, ceva îmi spune că nu se va întâmpla, Cristian...

- Nu spune asta, te rog! E tot ce-mi doresc mai mult, iubito. Nimic nu-mi poate sta în cale, nici măcar împotrivirea ta!

Siguranța lui Cristian m-a liniștit și am hotărât să trăiesc la intensitatea cuvenită, momentele acelea incredibile din viața mea. Zilele ce-au urmat, am ieșit să mă plimb cu Adeline. Se imprimăvăraseră. Mirosea a pământ reavăn, a verde crud și-a toporași. Miresme tari, ce clocoteau și frământau încolțirea primului fir de iarbă. Triumful vieții în lupta cu albul neclintit al iernii! Început de martie, capricios ca o domnișoară, când babele-și scutură cojoacele în fiecare zi de nenumărate ori, când soarele se joacă de-a v-ați ascunselea cu norii neastâmpărați din înaltul turbure-albăstrui...Numai că mie, primăvara îmi plăcea numai momentul înfloririi, când mugurii plezneau pe ram într-o simfonie desăvârșită de alb-roz, iar fluturii savant pictați, înveseleau văzduhul sau se jucau cu vârful degetelor tale, ori îți mângâiau obraji c-o suava simpatie. Chiar dacă sufletul meu valsa de bucuria primăverii, gândurile mele erau mereu în toamnă, pe cărări de munte, acoperite cu frunze ruginii, cu mirosuri înțepătoare de brad și rășină, cărări întunecoase, misterioase...Anotimpul împlinirilor, al roadelor, al notelor înalte și grave ce fac ritmul trăirilor pe măsură, anotimpul iubirilor voluptuoase și trainice. Pentru mine, fiecare piatră, fiecare copac, fiecare firicel de apă șușotindă, o floare, un zumzet, ciripitul vrăbiilor de dimineața, soarele, ploaia, zăpada, tunetul însemnau hrana sufletului fără de care n-aș fi putut exista. Natura este esența sensului vieții. Nimic altceva nu contează și nu are consistență. Hrănindu-mă astfel, simțeam mereu neastâmpărul copilăriei. Nu reușeam să-mbătrânesc și dacă asta însemna maturizare, eu nu puteam desăvârși acest proces. Mă ascundeam mereu, în amintirea vântului ce mi se juca-n plete, în fuga mea descătușată, pe-un câmp cu flori în plină vară, sau mă lăsam în voia blândă a valurilor mării...Mi-era teamă să trăiesc neîmplinirile și spaimile fiecărei zile concrete. N-aș fi făcut față și cine știe, în brațele cărui viciu scârbos m-aș fi aruncat?! O vreme am rătăcit drumul drept și-am primit din plin, palmele meritate. Ieșirea din labirintul prin care-am orbecat, crezând că așa mă răzvrătesc împotriva vieții ce-mi fusese dată, ieșirea care trebuia să dea spre Lumină întru vindecare și înțelegere, a apărut neașteptat și revelator. Iubirea m-a salvat. Poate sunt doar o patetică idealistă, dar refuz să mă mai bălăcesc în mocirla trecerii zilnice. Viața, chiar poate fi roz. Trebuie doar să nimerești unghiul din care poate fi privită.

Eram atât de adâncită-n gândurile mele, că telefonul m-a speriat. Era Sandu care bâlbâia ceva neinteligibil.

- Cristian e la spital. Un accident, nu te speria!

- Ce accident? Sandu, ești beat?

- Nu Carmen, îmi pare rău! A căzut de pe scenă, în fosa orchestrei. Neatenție. Și-a fracturat femurul drept, două coaste și probabil din cauza șocului,

a făcut un preinfarct. Dar e pe mâini bune. Cunoaștem medicul, e un prieten comun. Mă mai auzi?

- Da.

Gemeam de durere și-am reușit să plâng.

- Și eu ce fac acum? Nu pot fi lângă el, ce fac?

Am închis și-am plâns cu deznădejde, frângându-mi mâinile. Nu puteam să zbor, să fiu acolo, să-l țin în brațele mele și să-l vindec într-o clipă. Nu puteam să fac nimic pentru el și-mi blestemam neputința și neclintirea cu care trebuia să privesc nenorocirile.

- Știam eu, că nu poate fi adevărat. Era prea frumos, Ines. Acum, visul s-a terminat, înțelegi? Sunt moartă!

- Odată, știai să lupți. Mereu le spui celorlalți, că trebuie să fie tari și să nu abandoneze, oricât de greu ar fi. Și tu, ce faci?

- Ar trebui să fiu cu el, să-l ajut, dar cum pot face asta, zi-mi! Nu vezi cât de legată sunt? Ar fi putut să moară sub ochii mei și eu să privesc doar, cum omul meu drag se duce. Sunt o nenorocită!

- Hai, să judecăm limpede și să luăm cea mai bună hotărâre!

Ines l-a sunat pe Sandu și după ce-a vorbit cu el, mi-a spus că pleacă la București. Împreună cu Sandu, avea să-l aducă acasă în câteva zile, după ce starea lui permitea transportul fără nici un risc. Vestea m-a mai liniștit și încercând să par calmă, l-am sunat pe Cristian.

- Iubito, am făcut-o de oaie. Ceartă-mă, dar te rog, nu plânge!

- Nu plâng, dragul meu. Vreau doar să nu te mai gândești la nimic și să te faci bine. Repede. Ines vine să te-aducă acasă. O să am grijă de tine!

- O, da! Vin, iubirea mea! Promit să mă fac bine până la nuntă. Te iubesc! Tu ești toată viața mea, Carmen!

N-am putut să dorm câteva nopți. Îmi imaginam felul în care căzuse și tresăream de parcă mie mi s-ar fi întâmplat. Mă rugam înnebunită, Dumnezeului meu să-i aibă grija și să nu mă mai pedepsească. Eram sigură, că cerul se supăraseră văzându-mă atât de fericită iubind un bărbat și vroia să-mi frângă sufletul, îndepărtându-l de mine. Uneori, îmi încolțea în minte gândul abandonului. Poate trebuia să fug și să mă ascund de-atâta iubire. Poate era mai bine să-l eliberez pe Cristian, întru salvarea lui. Mă chinuiam cele mai teribile gânduri și sfârșeam plângând cu lașitate sau smulgându-mii părul, ca-ntr-o meritată autoflagelare.

După o săptămână, Sandu și Ines l-au adus pe Cristian acasă. Era foarte schimbat. Se tunsese scurt și nu mai avea nici barbă. Era palid și slăbit, dar trăsăturile feței păreau mai expresive și fine. Ochii obosiți păreau mai mari și mai frumoși. I-am sărutat fruntea și buzele arse de febră și mi-am jurat atunci în gând, să nu-l leg niciodată de mine, cu nici un lanț. O lună am fost lângă el, zi și nopți. Îmi plăcea să-i port de grijă, să-l mângâi mereu, să-i dau tot ce-și dorea. Când reușea să doarmă nopțile, îl vegheam și mă rugam să-i fie bine cât mai repede. Uneori, gema sau tresărea și-l îmbrățișam, ca să mi-l păzesc de toate relele.

- Azi mi-e mult mai bine, iubito. Mi-au trecut și coastele. Mâine vine Sandu și plec să-mi scot gipsul de la picior. La sfârșitul săptămânii ne căsătorim. Însă va trebui să faci tu, toate pregătirile. Eu vin doar cu invitații de la București...

Vorbea atât de convins că totul avea să se întâmple, încât mi-era greu să-l deziluzionez. Trebuia totuși, să găsesc energia împotrivirii. Doar jurasem.

- Cristian, eu nu vreau...

- Ce nu vrei? m-a întrebat speriat.

- E mai bine să...să renunțam, iubitele. Vreau să fii liber! am reușit să bolborosesc încurcată.

- Eu sau tu?

M-a privit incriminator, ridicându-și o sprânceană.

- Da! Trebuia să-mi dau seama. Sunt prea ramolit acum. Tu ai nevoie de un bărbat, întreg și puternic...Uite vezi, în egoismul meu n-am mai raționat cum trebuie.

- Te rog, nu face asta!

Plângeam. Prea des în ultima vreme. Îmi venea să-l pleznesc.

- Ce-ai hotărât, draga mea? Cum e mai bine să facem? Rămâne fiecare la casa lui și ne întâlnim în week-end? Un fel de „adio, dar rămân cu tine”? Minunat!

- Oricât de mult îmi doresc să fiu mireasa ta, mi-e frică și nu mi se pare corect să te leg de mine, în felul ăsta. Aș vrea să ne iubim mereu așa, Cristian, dar ai recunoscut și tu, că totul se va stinge ușor și va rămâne altceva. Eu nu vreau să fie așa. N-aș suporta să te simt plictisit și sufocat. Nu vreau să fiu lângă tine, când atât îți va rămâne din ce simți acum.

- Parcă nu erai așa rațională. Tu ești o idealistă, cotele trăirilor tale sunt mult prea înalte pentru un așa raționament!

După câteva momente de cruntă tăcere, m-a luat în brațe. Apoi, s-a desprins de mine, a aprins o țigară și și-a turnat coniac, într-un pahar. Nu mai făcuse asta de când venise acasă. Crezusem că renunțase, dar privindu-l cu ce sete fuma și bea deopotrivă, am realizat zbuciumul și furia care-l devorau.

- Vezi, Cristian? Așa vom sfârși mereu.

- Pentru că așa vrei tu. Zi-mi, ce vrei?

- Mai bine, ce nu vreau. Nu vreau nunta asta. Și nu se va face! Poate mai târziu, vei înțelege cât te iubesc. Și-ncă ceva! N-o să mai plâng niciodată din cauza ta!

A venit lângă mine și, cu furie, m-a sărutat. Se-ncruntase și străngerile lui mă dureau. Vroia probabil, să-i simt deznădejdea cu care accepta să-i stâlcesc orgoliul. Mă iubea cu sălbăticie, gemând, de parcă biciul împotrivirii mele îi rănea trupul și-așa frânt.

- Ești nebună, femeie! mi-a spus într-un târziu, slăbindu-și strânsoarea. Parcă nu știi, că te pot zdrobi într-o secundă! Vrei să fii liber? Voi fi. Dar o să te doară, Carmen!

- Știu. Te vei răzbuna, ca orice bărbat. Celelalte femei... Mă uimești!

- Tu vrei să mă-nnebunești?

- Vreau să-mi cânti ceva și să fii ca până acum...

- Așa, simplu?

- Da. Acum știu cum ești și furios. Mi-ai arătat destul cât de rău poți fi, dar gata, revino-ți!

- Ce-ai făcut din mine? !

Bombănind și sărind într-un picior, s-a așezat la pian și-a-nceput să cânte. Era trist și frumos. Îl durea acceptarea, dar speram să înțelegă. Târziu, în miez de noapte, strângându-mă în brațe, i-am simțit obrazul ud și m-am îngrozit.

- Iartă-mă, iubitele!

- Iartă-mă, tu! Nu suport să te mai pierd, Carmen! Fuga asta a ta mă sperie.

- Nu fug. Mă lipesc și mai tare de tine, nu vezi?

Deseori, mă-ntrebam, cum mă vedea. Cât de greu îi era să-și imagineze, că nu sunt bolnavă? Cum reușea să ignore statua mea imagine, inabilitatea mișcărilor mele? Bărbații sunt nerăbdători și plictisiți, comozi și nervoși. N-au timp destul nici pentru ei, cât despre spațiu, abia le ajunge. Și când iubesc, în felul lor egoist, li se pare că se sacrifică și că trebuie răsplătiți cumva. Îl priveam pe Cristian, insistam să-i pironesc privirile și să scormonesc acolo, în aflarea adevăratei simțiri. Speram să găsesc minciuna care să mă rupă de el. Numai că eu găseam o nesfârșită iubire, în care mă topeam și-nțelegeam cu greu, minunea care mi se întâmpla. Eu n-aș fi putut iubi așa, un om infirm. Deși, mă-ndrăgostisem cu mulți ani în urmă, de niște ochi albaștri, superbi, care știau să privească naiv, îndărătul ochelarilor, ce dădeau bărbatului țintuit într-un cărucior, un aer intelectual. M-am înșelat nepermis, pentru că, întinzându-i mâna, am descătușat o fiară ciudată. Un fel de lup rănit gata să se răzbune, ca o paiată intrigantă, doar pentru că lui i se întâmplase să fie vânat. Sau poate bărbații infirmi nu-și pot accepta soarta, cu seninătatea femeilor.

Întâmplările de tot felul cu care m-a încercat viața, m-au făcut mai bună, mai atentă cu mine, cu modul în care-i tratez pe ceilalți. Am învățat să iubesc oamenii, chiar dacă uneori, trădată-n așteptări, mă mai supăram pe ei. Îmi plăcea să râd, să cânt, să mă joc. Poate de aceea, îi atrăgeam involuntar, pe cei tineri și-n preajma lor mă simțeam cel mai bine. Celor maturi le era greu să-mi stea alături, tocmai pentru că le păream neserioasă, adoptând atitudini comice, luând viața în derâdere.

Poate și-n Cristian treziseam copilăria, care nu se vroia închisă în albumul prăfuit, cu fotografiile unui băiețel zâmbitor și-atunci deborda, reușind să se simtă liber fără să se rușineze. Poate asta îl făcea să mă iubească. Deseori îmi povestea despre vremea când, rămas doar cu bunica lui, inventau jocuri și se distrau mereu râzând unul de celălalt. Îi plăcea să o urmărească atunci când făcea mâncare și câteodată, când îl lăsa și pe el, frământa aluatul de cozonaci pentru sărbători. Tot bunica îl ajuta să-și facă temele și mergea cu el, la lecțiile de pian. I-a urmărit apoi, cariera concertistică, l-a încurajat sau l-a criticat când a fost nevoie. Când povestea despre plecarea ei pentru totdeauna, Cristian plângea ca un copil. Poate și vremea copilăriei noastre, separate dar atât de asemănătoare, ne unea. Bunicile noastre erau aproape identice, iar noi fusesem la fel de răsfățați și de marcați de ele.

După ce și-a dat gipsul jos, Cristian s-a întors acasă cu prietenii lui de la București, ca să-i serbăm ziua de naștere. M-am frământat ce să-i cumpăr, ce l-ar fi putut surprinde spectaculos. Ines ridică neputincioasă din umeri, când o întrebam. Apoi, mi-a venit ideea năstrușnică, să-i cumpăr un fel de verighetă și să i-o dau într-un mod mai special. Ines a cumpărat-o și am plecat la petrecere. Acolo, toată lumea se distra deja. Se dansa și se râdea, așa că, atunci când am intrat nu ne-a observat nimeni. L-am căutat pe Cristian, dar nu l-am găsit. Am rămas în bucătărie și acolo a venit Sandu, care ne-a spus, că iubitul meu era

plecat să cumpere vin de casă de la o cunoștință. Apoi a luat-o pe Ines la dans și eu am rămas singură. Aveam emoții gândindu-mă la reacția pe care o va avea Cristian, când îi voi pune inelul. În minte repetam cuvintele pe care trebuia să i le spun și mi-era teamă să nu creadă că-mi bat joc sau că bagatelizez.

Casa era plină. Pe unii nu-i cunoșteam și mă bucuram că iubitul meu și-a dorit să fie cu prietenii lui, iar aceștia au răspuns cu atâta deschidere. Vroiam să-i fie bine, măcar de ziua lui. Când a intrat în bucătărie, vorbind vesel cu cineva care-l urma, am înghețat descoperindu-l în spatele lui, pe Ștefan. Aveau în mâini două bidoane cu vin și atunci am înțeles, că Ștefan era cunoștința de la care-l cumpărase. Câteva clipe am rămas toți, împietriți. O mai frumoasă situație, nu se putea! Credeam, că n-o să ne întâlnim niciodată într-o asemenea formulă. Deși mi-era greu, îi priveam pe amândoi, încercând să le deslușesc gândurile. Am răbufnit în râs tustrei, dând din umeri, neputincioși.

- Iubita mea! m-a prezentat, Cristian.

- Încântat. Fosta mea iubire! a arătat și Ștefan spre mine.

- Numai bărbații inteligenți pot să aibă atât simț al umorului! le-am răspuns puțin jenată.

- Nu te supăra, iubito! L-am întâlnit întâmplător, azi, pe Ștefan și s-a oferit să-mi facă acest serviciu. Eu am insistat să vină și el. E un tip extraordinar!

Minunat! Ce naiv era Cristian. Era, într-adevăr un copil. L-am sărutat de ziua lui, sub privirile lui Ștefan.

- Cadoul ți-l dau mai târziu, când sper să fii puțin amețit. Acum n-am destul curaj! i-am spus roșind de emoție.

- Dar ce-o fi, de-ți trebuie curaj? Cianură?

Au început să râdă amândoi și-au dus vinul în salon. Apoi, Cristian a venit să mă ia și pe mine. M-a prezentat celor ce nu mă cunoșteau și s-a așezat lângă mine, c-un pahar de coniac în mână, din care mi-a dat să beau.

- Vroiam să fiu doar cu tine de ziua mea, dar Sandu și-a dorit s-o facem lată. N-am putut să-l refuz și un drăcușor de gând m-a bucurat, crezând că așa o să te pedepsesc. Am vrut să suferi, pentru că sunt rău, Carmen. Ai dreptate, că nu vrei să te măriți cu mine. Aș vrea să te văd plângând acum și mie să nu-mi pese!

Era înverșunat. Nu-i trecuse și mă gândeam, că și prezența lui Ștefan îl făcea să clocotească. C-un zâmbet stins, i-am făcut semn soră-mii să-mi aducă inelul. Cristian mă privea uimit de-atâta îndrăzneală și strângea din maxilare. Ines a oprit muzica și toți au privit spre noi, întrebători. Deși îmi pleznea capul de tensiune și inima îmi bătea să-mi spargă pieptul, am găsit puterea rostirii.

- Cu acest inel, te leg de mine, Cristian, să-mi fii alături, la bine și la rău, până la moarte!

L-am sărutat cu ultima suflare și m-am prăbușit apoi, pe umărul lui. Când am reușit să ridic capul și să-l privesc, plângea și-mi arăta în mâna lui întinsă, un inel la fel ca al meu.

- Eu te leg de mine, Carmen, pentru totdeauna!

Ne sărutam de parcă eram singuri într-un univers sublim, creat doar pentru noi, ciudate creaturi călătoare, legate cu firul nevăzut al unei iubiri inimaginabile. Avea gustul apei dulci de izvor neastâmpărat, de munte și nu mă mai săturam sorbindu-l. Eram pierdută. Simțeam, ca prima oară, că nu-mi mai aparțin, că el mi-a fost dat ca o răsplată divină, pentru cuminența așteptării. Simțeam, ca și-n seara concertului, că el este al meu.

Ne-au desprins aplauzele celorlalți și ne-a durut revenirea.

- Vreau să murim împreună, iubito!

- Poate o să avem noroc și atunci. Nu vezi ce viață ne-a fost dată?

Am rămas îmbrățișați aproape toată noaptea. Din când în când, mai ciocneam câte un pahar cu ceilalți sau mai schimbam câteva vorbe. La un moment dat, l-au pus pe Cristian să cânte. Așa a găsit Ștefan oportunitatea să-mi vorbească. Era vizibil afectat de ce văzuse și mă-ntrebam, cum de suportase să stea și să nu plece supărat, ca de obicei.

- Să-ți fie bine, Carmen!

- Mersi. Îmi spui pe nume. Nu știi, dacă-n cînș'pe ani m-ai rostit de zece ori...

- Nu te-am iubit. Ai fost doar un capriciu. În seara asta am înțeles. Cum te iubește el, eu nu te-am iubit. Pentru că nu știu să iubesc. Ai avut dreptate. Abia în seara asta am înțeles, că ești mult prea sofisticată. N-aș fi făcut față. El poate, el e special...Da! Sunt patetic, nu-i așa? Trebuie să plec. Mi-ai fost mereu dragă. Atât!

A plecat. La fel de împovărat ca ultima oară când ne-am văzut. Iar eu, n-am mai simțit nici măcar părere de rău pentru el. Se sfârșise. Era propria lui victimă. Să fii singur, să sfârșești singur, după ce toată viața ai fost răsfățat cu voluptate, nu era doar devastator, ci și umilitor. Nu-mi mai imputam nimic. Încercasem de-atâtea ori, să-l fac să prețuiască ce avea. Nesațietatea lui îl însingurase. Cât îl iubisem! Ștefan era doar umbra celui rătăcit cândva pe drumul meu...

Duminică seara, după ce a plecat toată lumea, oboșiți de-atâta forfota, am rămas în fața focului molcom din șemineu, abandonați unei amorțeli plăcute. Afară se răcise și ploua capricios, biciuind nemilos natura. Ines și Sandu se auzeau discutând în bucătărie și din când în când, râdeau.

- Aș vrea să mergem la Iași, Cristian!

- Mergem. Cred, că și eu am nevoie de o astfel de tihnă.

Ne țineam de mână și priveam cu gândurile plecate, dansul flăcărilor. Mi se părea că suntem ca niște bătrânei la vremea amintirilor. Era cald și era liniște. Nu ne puteam dori nimic mai mult. Mâna lui o încătușa pe-a mea într-o perfectă armonie, oferindu-i siguranța unui alt fel de trăire. Pretențioasa și vulnerabila trăire în doi. Mie mi-era din ce în ce mai greu să admit și încercam, din când în când, o retractilitate mimozică. Diferența evidentă dintre modul viețuirii de unul singur și cel al conviețuirii cu persoana iubită, nu echilibra în mintea mea, balanța între ce pierdeam și ce căpătam. Poate de aceea scornisem dorul unei plecări rapide, abilă fugă în trecutul meu, ca spre un adăpost vremelnice, dar necesar în lămurirea fricii de mine însămi. Aproape invariabil, fiecare relație de dragoste îmi impunea cel puțin două momente importante: cel al începutului, înflăcărat și iresponsabil și unul imediat rațional, când mă obligam să văd obiectiv și să decid dacă puteam sau nu, face față potopului de experiențe în doi, pe termen lung. Deseori, un egoism exacerbant m-a făcut sclava unor erori electiv nepermise. Pe Cristian îl alesesem deja, dar teama că el va înțelege-ntr-un sfârșit, că eu nu puteam fi o femeie măritată, pentru că nu mă comportam astfel și nici nu reușeam să descâlcesc acest cod secret, teama asta mă făcea să nu-mi doresc să fim singuri și căutam compania altor oameni. Ideea plecării a fost primită și de el, cu o nedisimulată plăcere. Împărtășită și lui Sandu și Ines, a fost acceptată ca o lună de

miere cât se poate de romantică, având în vedere locurile pe unde vroiam să colindam. Și ei hotărâseră să se căsătorească, nu ca noi, ci cu acte-n regulă, în pragul lui Cuptor, așa că le pria această călătorie în avans, după ce trăiseră emoții istovitoare cu accidentarea lui Cristian.

După două zile de pregătiri și odihnă am plecat spre Iași. Tot drumul, privirile mele s-au lăcomit ingerând peisajul, în timp ce gândurile galopau haotic spre destinații demult știute. Iașiul mi-a strivit retina strălucind în pragul serii. Sute de firme luminoase, forfota continuă parcă-i furaseră bătrânului oraș, romantismul. Cu neașteptate emoții am primit imaginea teatrului, iar Cristian a oprit să coborâm. Eu în cărucior, iar Cristian șchiopătând ușor, am înaintat pe aleea din fața teatrului, ținându-ne de mână, bieți soldați răniți în bătălia cu viața, neîndrăznind să ucidem amintirile, cu neînsemnate vorbe. Mergeam pe-aceeași alee pe care ne întâlnisem în seara concertului, cu douăzeci și trei de ani în urmă. Timpul ne strivise în trecerea lui nemiloasă, dar mâinile noastre păstrau tremurul primei lor atingeri, iar ochii...Ochii noștri se priveau cu aceeași îndrăzneală și căldură și curiozitate, ca atunci. C-un zâmbet unanim ne-am confirmat unul celuilalt, că nimic nu se schimbese. Ne iubeam ca atunci, sub cerul primei noastre ierni, când stelele pufoase cădeau topindu-se pe obrajii noștri fierbinți...Ne iubeam în felul celest al primei scânteii universale. Îl iubeam și cu fiecare gând ucideam temerile îngrădirilor de orice fel.

Când ne-am oprit la capătul scărilor, am ridicat privirile spre cer într-o mulțumire. Băusem până la ultima picătură din cupa cu nectar. Mulțumeam că mi se îngăduise iubirea, ca o înțelegere a singurului țel existențial.

- Până la moarte, iubito!

Sărutul lui a pecetluit singurul jurământ pe care ni l-am făcut vreodată. În liniștea serilor ce ne-au mângâiat sufletele ani la rând, repetam amintirea întâlnirilor noastre. Aleea tăcută de toamnă, frunze valsând în ritmul sunetelor divine, ce plămădeau simfonia unicei înțelegeri acceptate, când mâinile lui calde atingeau pianul...